

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

Hlavní téma Magazínu únor 2019

Ženy ve službě

DUCH PÁNĚ JE NADE MNOU:
BOŽÍ KVALIFIKACE PRO DUCHOVNÍ SLUŽBU
Beth Grantová

ŽENY VE SLUŽBĚ: KOMUNITA POVOLANÝCH
Judy Rachelsová

SLUŽBA ŽEN V CÍRKVI
Martin Moldan

MENTORING: NENAHRADITELNÝ NÁSTROJ
PŘÍPRAVY ŽEN KE SLUŽBĚ
Karen Yanceyová

JEŽÍŠŮV MODEL MENTORINGU: BLÍZKÉ VZTAHY
Alicia Britt Choleová

JEŽÍŠŮV POSTOJ K ŽENÁM
Doug Clark

DUCH PÁNĚ JE NADE MNOU: BOŽÍ KVALIFIKACE PRO DUCHOVNÍ SLUŽBU

Beth Grantová

Pomazání Duchem svatým, zřejmě na životě služebníků, je dnes, stejně jako v minulosti, rozlišovacím znamením toho, že daného člověka svrchovaný Bůh vybral k tomu, aby spolu s ním pracoval na poslání smíření člověka s Bohem.

ŽENY VE SLUŽBĚ: KOMUNITA POVOLANÝCH

Judy Rachelsová

Tento článek má rozšířit povědomí o službě žen v rámci církve. Krátce nahlíží do její historie, dívá se do Písma a hodnotí naši současnou praxi ve světle naší letniční identity. Ukazuje, proč je důležité dívat se na jednotlivá témata z ženské perspektivy a jak mohou muži ve vedoucích funkcích pomáhat k rostoucímu povědomí o službě žen napříč celým Kristovým tělem.

SLUŽBA ŽEN V CÍRKVI

Martin Moldan

S příchodem Ježíše Krista započalo nové období nazírání na zapojení žen ve společnosti a službě. První církve tento důraz uchopila a dávala ženám prostor nad rámec zvyklostí tehdejší doby. Princip, na jehož základě můžeme službu žen legitimizovat, spočívá v působení Ducha určitým konkrétním směrem a následné potvrzení v Písmu.

MENTORING: NENAHRADITELNÝ NÁSTROJ PŘÍPRAVY ŽEN KE SLUŽBĚ

Karen Yanceyová

Kniha Rút přináší skvělý vzor DNA mentoringu žen. Její příběh ukazuje devět vlastností cíleně prováděného mentoringu.

JEŽÍŠŮV MODEL MENTORINGU: BLÍZKÉ VZTAHY

Alicia Britt Choleová

Naše generace zažívá renesanci vztahů. Mentoring se stal moderním slovem ve světě i v církvi. Ačkoliv je dnes dostupných mnoho metod a modelů mentoringu, chceme-li z lidí činit učedníky, musíme za primární zdroj informací považovat Ježíšův model a jeho metodu.

JEŽÍŠŮV POSTOJ K ŽENÁM

Doug Clark

Jaký byl Ježíšův postoj k ženám? Jak se k nim choval? Jak se chovaly ony k němu? Lukášovo evangelium na tyto otázky přináší jasné odpovědi. Jím zachycené poznatky o tom, co nás Ježíš Kristus učí o vztahu k ženám, lze shrnout slovy přijetí, citlivost a ujištění.

VÝZVA VELIKONOČNÍHO TÝDNE PRO CÍRKEV

Warren Flattery

Aby člověk porozuměl výzvě Umučení Krista pro církev, musí předně porozumět událostem velikonočního týdne neboli kontextu posledních dvanácti hodin Kristova pozemského života na této zemi. V židovském kalendáři šlo o týden velikonočních svátků Pascha.

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ 15. ČÁST - ABSOLUTNÍ ODDANOST

H. Maurice Lednický

Jak vážně bychom měli brát svůj závazek vůči Ježíši Kristu? Jako Boží děti nesmíme být v tomto svém závazku rozdvojení.

PŘEKONÁVÁNÍ PŘEKÁŽEK PŘI EVANGELIZACI

Jeff Dove

Mnozí křesťané ztratili motivaci sdílet svou víru s ostatními... kořenem všech našich překážek při evangelizaci je ve skutečnosti neúplné zjevení ohledně věčného stavu lidstva. Písmo přináší úplné zjevení ohledně našeho zaslíbení pro věčnost...

SÉRIE REVITALIZACE CÍRKVE: VIZE, STRUKTURA, PROGRAM ANEB CO PO NÁS ZŮSTANE

Jason Morrison

Až jednou odejdete ze služby, veškeré pečlivě vybudované organizační struktury, prvotřídní moderní programy a služby vašeho sboru může váš nástupce přes noc nahradit jinými. Jediná věc, která po vás zůstane, jsou lidé.

úvodník...

Vážení čtenáři,

dovolte mi, abych vás přivítal při čtení již šestého ročníku našeho Magazínu praktické letniční teologie, který vydáváme ve spolupráci s Life Publishers, nakladatelstvím patřícím americké letniční denominaci Assemblies of God. V praktické rovině naše spolupráce spočívá v tom, že nám americká strana poskytuje články pro jednotlivá čísla, finanční podporu na jejich překlady a grafické zpracování a v neposlední řadě i svobodu uveřejňovat články našich vlastních autorů a možnost upravit si každé číslo do grafické podoby podle našeho vlastního uvážení. Velmi si tohoto partnerství s Life Publishers vážím a mám naději, že se nám jej podaří nejen zachovat, ale i rozvíjet. Krokem k rozvoji Magazínu může být i konference editorů jednotlivých jazykových mutací, které bych se měl zúčastnit v dubnu tohoto roku.

V této souvislosti bych chtěl vyjádřit vděčnost i vám, čtenářům, za to, že Magazín čtete a sledujete - alespoň soudě podle počtu stažení jednotlivých čísel. Je vidět, že některá témata vám rezonují více a budí větší pozornost, takže počet jejich stažení dosáhl téměř čísla dva tisíce. U jiných se tento počet pohybuje řádově v několika stovkách, což je ale podle mého soudu stále slušné množství. Byť výběr témat jednotlivých čísel v tuto chvíli jako místní editoři ovlivnit nemůžeme, mám naději, že vás mnohá z nich osloví i do budoucna. Navíc, jak už jsem uvedl výše, letos se koná historicky první setkání zahraničních editorů a je možné, že z něj vyloučí nějaké návrhy na vylepšení jednotlivých jazykových verzí.

Pokud byste i vy měli nějaké konkrétní podněty, které by mohly rozvoji Magazínu pomoci, **neváhejte nás kontaktovat na (nové!) adrese mplt@apostolskacirkev.cz** Budu vám za vaše návrhy a připomínky vděčný!

Co se týče dnešního čísla, soudě podle jeho obsahu odhaduji, že bude patřit mezi ty stahovanější. **Téma služby žen totiž v církvi patří mezi ty diskutovanější.** Obecně pravděpodobně panuje shoda v tom, že ženy v církvi sloužit nejen mohou, ale i mají. Otázka, na níž se téma láme, však zní, v jakých konkrétních službách ještě ano a v jakých již ne. Dokázali bychom si představit ženy ve službě pastora či ve službách nadsborových, jakými jsou například v naší církvi posty seniora oblastí, zástupců biskupa nebo dokonce samotného biskupa?

Nejsem si jist, zda vám toto číslo Magazínu pomůže si v této věci udělat absolutní jasno. Určitě vám však jednotlivé články mohou napomoci v utváření vašeho osobního názoru. A o to vlastně našemu časopisu jde – nabídnout čtenářům možnost zamyšlení nad aktuálními tématy současné letniční praktické teologie a obohatit tak jejich vlastní vnímání těchto témat. Snad i dnešní číslo tento cíl naplní, a možná i o to víc, že jeden ze zásadních článků pochází z pera biskupa naší církve Martina Moldana.

Přeji příjemné čtení!

Radek Smetana

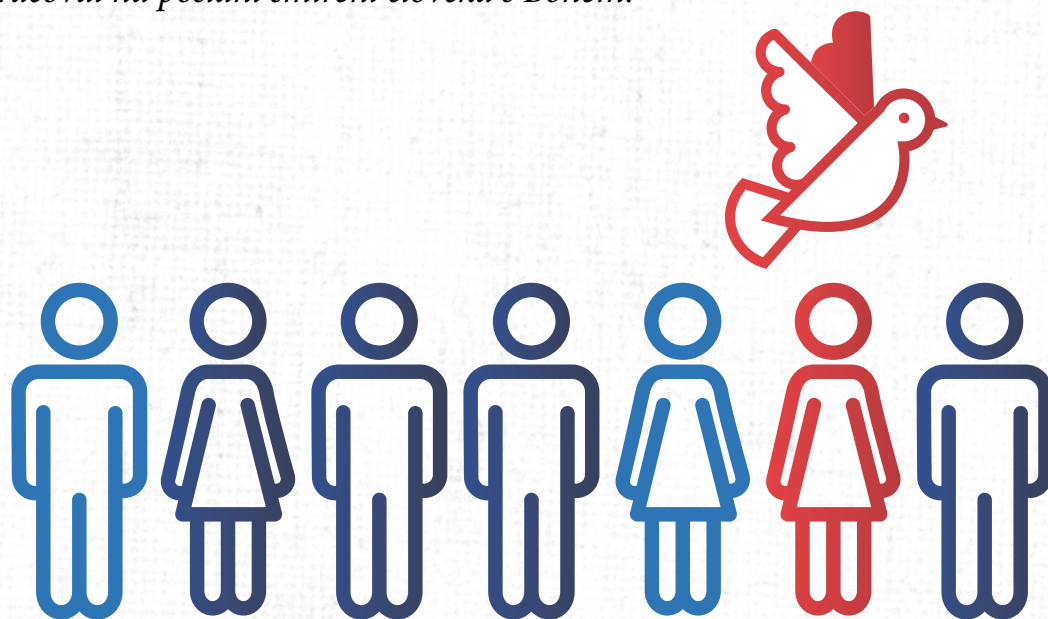
redaktor české verze

DUCH PÁNĚ JE NADE MNOU: Boží kvalifikace pro duchovní službu

Beth Grantová

Pomazání Duchem svatým, zřejmé na životě služebníků, je dnes, stejně jako v minulosti, rozlišovacím znamením toho, že daného člověka svrchovaný Bůh vybral k tomu, aby spolu s ním pracoval na poslání smíření člověka s Bohem.

Mezi první obrácené ve sboru First Assembly of God patřily dvě významné Boží služebnice. Vyrůstaly v chudých poměrech. Obě naplnil Duch svatý a obě přijaly povolání do služby. Jedna šla studovat biblickou školu, druhá zůstala ve svém domovském městě, kde pomáhala svému pastovi. O dva roky později obě začínají pracovat v týmu, který zakládá sbor v jejich kraji. Denně pořádají setkání domácích skupinek, pastorují sbor, pět dní v týdnu vyučují v biblickém tréninkovém centru, modlí se za nemocné a vyhánějí demony.¹

Tyto dvě mladé ženy představují nejnižší společensko-ekonomickou třídu indické společnosti – nízkou kastu, chudobu, ženské pohlaví. Bůh si je přesto zvolil, pomazal a použil k vybudování své církve v Indii. Duch Páně je nad nimi.

Stejně jako jejich předchůdci, které Bůh v minulosti povolal a zmocnil během fenomenálního vylití Ducha v severní Indii před sto lety,² musí tyto nově povolané služebnice na Boží díle v Indii, pokud chtějí poslušně reagovat na Boží vedení, překonávat řadu duchovních, kulturních, sociálních a ekonomických překážek. Jejich příběh dobře ilustruje, jaký je nejdůležitější předpoklad pro letniční službu: nejvyšší a nepostradatelnou pověřovací listinou ke službě je pomazání Duchem svatým.

Proč je však pomazání Duchem svatým tak zásadní právě v 21. století? Z jakého důvodu je jeho zmocnění důležité pro službu žen?

POMAZÁNÍ DUCHEM SVATÝM JE ROZLIŠOVACÍM ZNAMENÍM TĚCH, KTERÉ BŮH ODDĚLIL PRO SLUŽBU

Od chvíle, kdy Mojžíš v symbolickém aktu zasvěcení pomazal Árona a jeho syny olejem (Exodus 30,30 a Leviticus 8,12), až po sestoupení Ducha svatého při Ježíšově křtu v podobě holubice (Matouš 3,16), se symbol Ducha svatého a jeho realita vždy spojovaly s Božím povoláním a oddělením člověka ke službě. Pomazání Duchem svatým, zřejmé na životě služebníků, je dnes, stejně jako v minulosti, rozlišovacím znamením, že daného člověka svrchovaný Bůh vybral k tomu, aby spolu s ním pracoval na smíření člověka s Bohem. Na počátku 21. století se kvalifikační podmínky pro lidi, kteří jsou oficiálně uznáváni ve službě kazatelů evangelia, liší v jednotlivých zemích i denominacích. V církvi Assemblies of God v Americe mohou být ženy ustanovovány do služby. V mnoha národních církvích Assemblies of God po světě však taková možnost neexistuje. Zásadní rozdíly v názorech napříč Kristovým tělem ohledně správného výkladu biblických požadavků na ustanovení lidí

do služby jen podtrhují důležitost pomazání Duchem svatým. Právě jeho moc je nejvyšším výrazem skutečného letničního služebníka. Pomazání Duchem svatým na životě a službě člověka představuje nadpřirozený ukazatel skutečného Božího povolání. Pověřovací listiny vydávané lidmi jsou také důležité, patří však mezi druhořadé ukazatele ve srovnání s vědomím a svědectvím o tom, že „Pánův Duch je nade mnou“. Pomazání Duchem svatým zřejmě ve službě ženy je svatý a požehnaný dar, který je zdrojem ujištění, že Bůh tuto konkrétní ženu oddělil pro své dílo. Janet Evert Powersová považuje vědomí osobního povolání a zmocnění za specifickou charakteristiku služby letničních žen.³ Uvádí, že úspěšné letniční kazatelky se tradičně „mnohem více zajímají o to, aby trvale zažívaly bezprostřední zkušenosti s Duchem, než o to, aby získaly společenské uznání. Bez pomazání Duchem by jim totiž chybělo zmocnění ke službě.“⁴ Podle výzkumu, který Powersová analyzovala, tíhnou ženy zapojené do služby k závislosti na zmocnění Duchem svatým.

Boží povolání ke službě na mém životě je záležitostí poslušnosti, nikoli pohlaví. Vede k pokoře, vzbuzuje posvátnou bázeň a jasné vědomí toho, že na mém životě spočívá ruka svrchovaného Pána. On je ten, jemuž jsem se v poslušnosti svěřila. Učinit z jeho povolání záležitost pohlaví znamená znesvětit to, co je vzácné a svaté.

Přesto je nepopiratelné, že Boží povolání do služby člověk prožívá a naplňuje v kontextu konkrétní kultury a jejích odlišných měřítek na muže a ženy. Mužům bývají často přisuzovány role definované vcelku stabilními kritérii souvisejícími s pozicí ve službě a obdarováním. Většinou zohledňují věk (životní etapu člověka), konkrétní zeměpisné určení, v němž realizuje svou službu, denominační specifika a do značné míry i kulturní faktory. Role Bohem povolaných žen naproti tomu bývají častokrát proměnlivé a rozmanité. Je nezbytné, aby průběžně zohledňovaly dynamiku života ženy a přizpůsobovaly se tomu, zda je svobodná či vdaná a zda má děti a v jakém věku. Dále musí reflektovat požadavky konkrétní denominace a různé společenské proměnné spojené s kulturou, v níž daná služebnice slouží. Jestliže žena dokáže zohlednit všechny tyto vnější faktory při naplňování povolání svěřeného jí svrchovaným Bohem, přijme jako neocenitelný dar to krásné, k pokoře vedoucí a trvalé vědomí, že na ní spočívá Duch Páně. Bude z něj čerpat tiché, avšak silné utvrzení a připomínku jeho nadpřirozené, věčné perspektivy uprostřed trvale se měnícího světa a jeho lidských pohledů na službu a služební role. Bude vědět, že ji Bůh oddělil ke službě.

POMAZÁNÍ DUCHEM SVATÝM PŘEKONÁVÁ VŠECHNY SPOLEČENSKÉ KATEGORIZACE A PŘEKÁŽKY

Pomazání Duchem svatým v životě a službě člověka dokáže překonat tradiční kulturní bariéry a otevřít službě zdánlivě zavřené dveře. Není neobvyklé, že moc Ducha svatého překročí hluboké příkopy etnických, společenských a genderových kategorií a prostřednictvím poslušného,

pomazaného Božího služebníka či služebnice zjeví Boží lásku a moc Ježíše Krista.

Pastor D. Mohan, zakladatel sboru New Life Assembly of God v indickém Madrasu, posiluje srdce a mysl mužů i žen, od nejnižších kast po nejvyšší, prostřednictvím mocného, pomazaného kázání doprovázeného divy a znameňkami. Ačkoliv zástupci vyšších kast – vzdělaní lidé, náležející do vyšší společenské třídy – historicky v Indii evangelium odmítají, nyní si tyto majetní lidé přicházejí poslechnout letničního tamilského kazatele, z jehož úst hřmí zapálené a mocné Boží slovo. Nepřitahují je ale jen jeho slova – přivádí je pomazání Duchem svatým, které Boží slovo nadpřirozeně oživuje a rozpaluje v jejich srdcích.

Mohanova manželka Goetzie vede od založení sboru přímluvnou skupinu žen a slouží jako divizní pastor vedoucích skupinek nejrychleji rostoucí oblasti jejich sboru, který dnes čítá patnáct tisíc členů. Jako členka denominace, jež ženy za pastory neustanovuje, je Goetzie příkladem pokorné, odvážné a poslušné Boží ženy, jejíž kvalifikaci ke službě potvrzuje nepopiratelné pomazání Duchem svatým. Stejně jako Debora, která na základě Božího rozkazu vedla izraelskou armádu do bitvy (Soudců 4), vede Goetzie každý den indické křesťanky do duchovní bitvy prostřednictvím odvážné a vytrvalé modlitby. Podobně jako Debora přistupuje i Goetzie citlivě ke skutečnosti, že v kultuře její společnosti není vůdcovská role žen obvyklá. Stejně jako její starozákonní protějšek však tato indická matka třech dětí uslyšela Boží hlas, který nepřestal povolávat ženy do bitvy. Duch Páně je nad ní.

Goetziina poslušnost s sebou nese jistá rizika, jímž jsou ona i její manžel vystaveni. Trvale čelí tlaku, že je jejich kultura, společnost a denominace nepochopí správně. Goetzie v minulosti zažívala obrovské vnitřní napětí ohledně toho, zda by raději neměla ve službě zaujmout tradiční pozici, která je pro ženu v tamní kultuře přijatelná, a nedělat svému manželovi „ostudu“. Na druhou stranu v ní ale hořelo Boží povolání a cítila, že má ve víře vykročit do oblastí služby, k nimž ji Duch svatý obdaroval. Po mnoha modlitbách se nakonec pastor Mohan a jeho manželka společně rozhodli, že je správné, aby Goetzie v práci pro Pána nadále rostla a bez ohledu na rizika vykonávala službu, do níž ji Bůh ustanovil. Výsledkem je exponenciální růst práce pro Boží království ve městě Madras.

Jestliže jsou muž či žena považováni za Bohem pomazané služebníky, neznamená to, že se automaticky změní kulturní, společenské a náboženské škatulky a kategorie vybudované v lidských myslích. Avšak mocná Boží přítomnost v životě služebníků, ať už se jedná o muže či ženy, motivuje lidi k tomu, aby nalézali nové a tvůrčí způsoby, jak jejich službu umožnit. Například v kultuře země, která nedovoluje ženám kázat, je možné Bohem pomazanou ženu pozvat, aby na shromáždění řekla svědectví. Zároveň ji vedoucí může soukromě povzbudit k tomu, aby mluvila tak dlouho, jak jen chce. V letničních církvích od Itálie po Indii není neobvyklé, když zbožné ženy mocně a efektivně slouží prostřednictvím svědectví a proroctví v moci Ducha svatého.⁵

Kreativní „manévrování“ překonávající kulturně-sociální kategorii, jehož cílem je dát prostor netradiční službě, může vyústit v humorné situace. Před lety se v jižní Indii bouřlivě diskutovalo o možnosti ustanovování žen do služby kazatelek. Během diskuze seděly na pódiu i dvě zkušené americké misionářky, které v tom kraji již po mnoho let sloužily jako kazatelky a učitelky. Když výbor návrh na udělování licence ke službě žen nekompromisně zamítl, jedna z misionářek z toho byla zmatená, protože ona, její spolupracovnice a řada dalších amerických misionářek po mnoho let bez problémů sloužily za kazatelkami indických sborů. Zeptala se tedy národního vedoucího, jak je možné, že ona a další členky jejího týmu mají dveře ke službě zcela otevřené, zatímco jejich indické kolegyně ne. Vedoucí jí dal rychlou a logickou odpověď: „Protože vy nejste ženy, vy jste misionářky.“

Je úžasné, jak Bůh dokáže otevírat dveře do úžasných a často neočekávaných oblastí služby. Nesmíme jen dát na to, v jakém balení ona služba přijde. Je ale možné, že jako letniční křesťané nevěnujeme dostatečnou pozornost misionářské části pomazání Duchem svatým na těch, které si Bůh povolává?

POMAZÁNÍ DUCHEM SVATÝM JE NEZBYTNÉ PRO SLUŽBU, KTERÁ PROMĚŇUJE LIDSKÉ ŽIVOTY V 21. STOLETÍ

Sám Ježíš řekl, že Duch Páně je nad ním a že ho pomazal k tomu, aby přinesl dobrou zprávu chudým, oznámil propuštění zajatcům a utlačovaným na svobodu, slepým navrácení zraku a vyhlásil léto Hospodinovy přízně (Lukáš 4,18-19). Tyto druhy služeb, s nimiž Boží Syn spojuje pomazání Duchem svatým, jsou pro nás připomínkou toho, v čem potřebujeme spoléhat na Boží moc, abychom podobným způsobem transformovali náš svět proměňující láskou a mocí Ježíše Krista. Zmocnění Duchem svatým není volitelnou součástí naší služby. Je zásadním prvkem pro praktické fungování každé naší služby.

Jako letniční jsme historicky vždy zažívali požehnání z toho, že jsme byli vystaveni působení Duchem svatým jak v učení, tak ve zkušenostech. Jako Duchem naplnění služebníci čelíme světu devastovanému AIDS, rozvrácenými rodinami, sexuálními obtěžováními, pornografií a etnickou nesnášenlivostí. Je pro nás zásadní, abychom znovu zažili

Letnice. Potřebujeme si opět položit otázku, která je pro nás, letniční věřící, důležitá: „Co to má znamenat?“ (Skutky 2,12) Vylití Duchem svatým má dopad na naši každodenní službu, dokáže proměňovat naše životy a přinášet změnu i do našeho okolí tak, jak to Ježíš zamýšlel (Jan 14,12). Zmíněná otázka z druhé kapitoly Skutků se zajisté nevztahuje jen na počáteční důkaz naplnění Duchem svatým, který představuje mluvení v jazycích.

Jak ovlivňuje duchovní dynamika naší letniční zkušenosti naši každodenní službu mužům, ženám a dětem žijícím v neúprosné realitě 21. století? Jakým způsobem nám pomáhá čelit problémům hladomoru v Etiopii, umírání homosexuálů na AIDS v Severní Americe, duchovní zaslíbenosti intelektuální západní Evropy či skutečnosti doživotně poznamenaných obětí dětské prostituce v jižní Asii?

Žijeme v době, kdy mají lidé v duchovní službě k dispozici úžasné komplexní technologické nástroje. Je však důležité, abychom stále kladli důraz na zmocnění Duchem, na svou duchovní autoritu a absolutní závislost na Bohu a jeho prostředcích spíše než na našich vlastních. Kulturně podmíněné a hospodářsky orientované modely vůdcovství nám mohou poskytnout cenné vhledy a zdroje, musí se však aplikovat v kontextu reality duchovních darů, jež Bůh dal své církvi. Lidské nástroje ale nemohou nikdy nahradit dynamiku moci Duchem svatým, který pracuje skrze muže a ženy cele vydané Bohu.

Je smutné, že současná západní církev je tváří v tvář duchovním svázanostem často bezmocná a zoufalá. Je to stejně tragické a odrazující, jako když Ježíšovi učedníci nedokázali v prvním století účinně pomoci démonizovanému člověku (Matouš 17,14-21) přesto, že jim Ježíš světil moc a autoritu nad všemi démony a nemocemi (Lukáš 9,1). Přivlastňujeme si nadpřirozené zmocnění, které nám Pán zaslíbil? Toužíme po něm a používáme ho aktivně při službě?

Dvě indické Boží ženy zmíněné v úvodu tohoto článku to dělají. V rámci svého kulturně-sociálního postavení mají jen malou, ne-li žádnou, moc a autoritu. Svého sociálního a ekonomického postavení jsou si velmi dobře vědomy. Avšak poté, co se staly součástí Boží rodiny a zažily zkušenost křtu v Duchem svatým, objevily a uchopily moc Letnic. Směle teď čelí temnotě, která je obklopuje. Spolu s mnoha dalšími Božími muži a ženami 21. století se staly nositelkami autentické duchovní autority založené na jejich aktivním ztotožnění se s duchovní autoritou jejich Mistra (Matouš 28,18-20). Jejich pomazaná služba svědčí o jejich moci, buduje Ježíšovu církev a nese viditelné svědectví Boží slávy do jejich národa plného naléhavých potřeb.

ZÁVĚR

Po celá staletí až do 21. století prožívali muži a ženy z různých národů světa Boží povolání – ať se jednalo o bohaté, chudé, vzdělané i prosté lidi. Hluboce ve svých srdcích rozeznávali, že nad nimi, stejně jako nad Ježíšem, spočívá

Duch Páně. V očích společnosti to často bývají přehlížení lidé – nevýrazní, ničím výjimeční, pocházející ze skromných poměrů – avšak jen do chvíle, než promluví, začnou se modlit, něco zazpívají, napíšíou nebo se pustí do vyučování. V církvi, na pracovišti, v koncertním sále i ve třídě na nich spočívá mocné pomazání Duchem svatým, které se dožaduje odezvy a odděluje Boží muže a ženy ke službě.

***Kéž Bůh nám, svým služebníkům,
svěří čerstvé, mocné pomazání svého Ducha.***

Beth Grantová, Ph.D. slouží již 23 let jako misionářka Assemblies of God v jižní Asii

Použité zdroje:

1. Převzato z misijního zpravodaje ze severní Indie (březen 2000). Z důvodů utajení jména neuvádíme.

2. Gary B. McGee: „Baptism of the Holy Ghost & Fire!: The Revival Legacy of Minnie F. Abrams of India“ (Křest v Duchu svatém a ohni: Odkaz probuzení Minnie F. Abramse z Indie), vyšlo v magazínu *Enrichment* (Léto 1998), str. 80-87.

3. Janet Evert Powersová: „Your Daughters Shall Prophecy: Pentecostal Hermeneutics and the Empowerment of Women“ (Vaše dcery budou prorokovat: Letniční hermeneutika a zmocnění žen) v *The Globalization of Pentecostalism: A Religion Made To Travel* (Globalizace pentekostalismu: Náboženství přinucené cestovat), editoři: Murray W. Dempster, Byron D. Klaus a Douglas Petersen (Oxford, UK: Regnum Books International, 1999), str. 319 a 320.

4. tamtéž, str. 331.

5. Harvey Cox: *Fire From Heaven: The Rise of Pentecostal Spirituality and the Reshaping of Religion in the Twenty-first Century* (Nebeský oheň: vzestup letniční spirituality a proměny náboženství v 21. století), (Reading, Mass: Addison-Wesley Publishing Co., 1995), str. 198 a 199.

ŽENY VE SLUŽBĚ: KOMUNITA POVOLANÝCH

Judy Rachelsová

Letos jsem byla ordinována do duchovní služby. Byla to událost prodchnutá výzvami, hlubokým významem a symbolikou. Během ordinace jsem převzala symboly obětavé služby – plášť, hůl a Bibli.

Když nadešel čas vkládání rukou, navodil náš syn Scott – presbyter, který se mnou dělal vstupní rozhovory a doporučil mě k ordinaci – dramatický okamžik. Položil přede mě iPad s videem mé matky Ruth Homerové z roku 1992, v němž cituje Mariinu píseň z první kapitoly Lukášova evangelia. (Byla to jedna z více než pětadvaceti kapitol, které maminka uměla nazpaměť.) Ačkoli je již jedenáct let s Pánem, přesto k nám stále promlouvá.

„Má duše velebí Pána a můj duch se rozveselil v Bohu, mém Zachránci, že pohlédl na ponížení své otrokyně. Hle, vždyť od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, protože mi Mocný učinil veliké věci. Svaté je jeho jméno a jeho milosrdenství od pokolení do pokolení těm, kdo se ho bojí. Svou paží učinil mocný skutek, rozptýlil ty, kteří jsou pyšní v smýšlení svého srdce, svrhl vládce z trůnů a povýšil pokorné, hladovějící nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou. Ujal se Izraele, svého služebníka, pamatoval na své milosrdenství, jak mluvil k našim otcům, Abrahamovi a jeho potomstvu až na věčnost“ (Lukáš 1,47–55).

Moje matka založila sbor v době, kdy byla v jiném stavu se mnou. Vtiskla do mě absolutní jistotu, že si Bůh používá ženy jako prodloužené ruce svého Království. Usilovala o to reprezentovat Krista svým soukromým životem a vypěstovanými návyky, souvisejícími se službou, které nikdo neviděl, stejně tak jako svým veřejným pomazaným kázáním.

Po celý život mi jako žena ve službě připomínala, že Bůh pamatuje na své služebníky. Je milosrdný k těm, kdo před ním mají bázeň. Pozvedá pokorné. Sytí hladové. Dodržuje své sliby.

Maminka chtěla, abych si z Mariiny písně zapamatovala tu část, kde se zmiňovaly předpoklady nutné k efektivní službě: srdce služebníka, blízkost Bohu, pokora a duchovní hlad. To jsou nezbytné duchovní hodnoty nutné pro ty, kdo v jeho jménu slouží a vedou druhé.

Církev Assemblies of God se vytrvale věnuje rozvoji, mentoringu a vyzbrojování žen sloužících na plný úvazek jakožto i těch, které se na službu teprve připravují. V den Letnic apoštol Petr citoval Jóela 3,1, když řekl: „Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat“ (Skutky 2,17).

Ježíš naplnil – a nadále naplňuje – Boží zaslíbení o vylití Ducha svatého v posledních dnech. Duch svatý povolává a zmocňuje jak muže, tak ženy k tomu, aby v posledních dnech vstupovali do prorocké služby.

Církev Assemblies of God historicky rozeznávala, že zmocnění Ducha otevírá dveře k ordinované službě všem kvalifikovaným aspirantům – ženám i mužům. Vzestup tzv. nového kalvinismu, který často učí, že ordinovaná služba je otevřená pouze mužům, způsobuje, že mnoho mladých mužů (i některé mladé ženy) ustupuje od našeho dlouhodobého závazku rovnoprávnosti ve službě.

Ženy i přesto čím dál více usilují o oficiální ustanovení do služby v církvi Assemblies of God. Ve skutečnosti počet žen absolvujících teologické školy a usilujících o ordinaci převyšuje v některých oblastech naší země počet mužů.

V současné době ženy zakládají nové sbory, slouží jako kaplanky ve vězeních, nemocnicích, firmách, a dokonce i jako armádní kaplanky v bojových zónách. Postupují směle vpřed, zahánějí temnotu na ústup a směle konfrontují nepřátelské pevnosti. Ve vašem městě, okrese a státu odvážně a kreativně naplňují povolání do služby, které od Boha přijaly.

Ordinované kazatelky Assemblies of God hovoří společným jazykem služby, blízkosti Bohu, pokory a duchovního hladu. Rozhlédněte se okolo sebe a uvidíte je vést sbory, sloužit na pozicích exekutivních pastorů, řídit biblické školy a pracovat na nesnadných místech po celém světě. Směle slouží v misijních stanicích na temných místech, kde povzbuzují zemdlené, se srdcem plným soucitu naplňují jejich potřeby a často na ně dokážou reagovat citlivěji než muži. Věrně slouží ze všech sil, a přitom důvěřují tomu, kdo je povolal činit nemožné.

Tento článek má rozšířit povědomí o službě žen v rámci církve. Krátce jsme nahlédli do její historie, podívali se do Písma a zhodnotili naši současnou praxi ve světle naší letniční identity. Ukázali jsme si, proč je důležité dívat se na jednotlivá témata z ženské perspektivy a jak mohou muži ve vedoucích funkcích pomáhat k rostoucímu povědomí o službě žen napříč celým Kristovým tělem.

JUDY RACHELS je předsedkyní „Network for Women in Ministry“ (Síť žen ve službě) při hlavní radě Assemblies of God v Huntington Beach v Kalifornii.

V současné době ženy zakládají nové sbory, slouží jako kaplanky ve vězeních, nemocnicích, firmách, a dokonce i jako armádní kaplanky v bojových zónách.

SLUŽBA ŽEN V CÍRKVI

Martin Moldan

Úvodem

Od reformace žádná otázka tolik nerozdělovala církve jako služba žen. Jsou církve, v nichž je duchovní služba ženám striktně uzavřena, stejně jako církve, kde služba žen v jakékoli vůdcovské pozici nepředstavuje problém. Většina letničních církví službu žen přijímá, někde dokonce ženy sehrály klíčovou roli v probuzení sboru. Příkladem za všechny budiž sbor *Yoido Full Gospel Church* v Jižní Koreji. Pastor sboru Yonggi Cho se rozhodl změnit negativní vnímání pozice ženy ve vedení a umožnil ženám vést domácí skupinky. Bylo to něco, co šlo přímo proti tradiční korejské kultuře. Skrze strategii domácích skupinek zažil sbor fenomenální nárůst a svého času byl největším letničním sborem na světě.

Zdá se, že na tuto otázku není jednoduché jednoznačně odpovědět. Navzdory tomu, že většina církví nemá problém se službou žen obecně, shodu nenacházíme v otázkách *vedení sboru a kázání*. Silné argumenty padají na stranách obou táborů. Svou roli zde hraje teologické předporozumění stejně jako kultura společnosti. V tomto článku se pokusím nastínit svůj pohled.

Dostaly Ducha svatého jako i my

Když studujeme způsob, jakým církve v Nové smlouvě docházela k důležitým rozhodnutím, zjistíme, že kladla stejnou váhu jak na Písmo, tak na svědectví Ducha svatého. Ve skutečnosti muselo být obojí, Duch i Písmo, v souladu. Názorně to můžeme vidět v patnácté kapitole Skutků, kde se jednalo o způsobu zapojení pohanů do rodící se církve. Zdálo se, že debata nebere konce, ale závěrečné rozhodnutí bylo uskutečněno přesně tímto způsobem: v okamžiku, kdy Pavel s Barnabášem začali

vyprávět, co všechno Bůh skrze jejich službu mezi pohany činí, všichni ztichli a naslouchali. Biblické ukotvení tomu dal Jakub. Na závěr promluvil ten, kdo měl největší autoritu – Petr. V takto delikátní situaci musel být někdo, kdo si konečné rozhodnutí vzal „na triko“. Jde o ukázkový rozhodovací proces, v němž figurují **tři složky**: svědectví Ducha svatého, svědectví Písem a rozhodnutí toho, kdo má největší zodpovědnost. Všechny tři složky tohoto procesu byly v harmonii, proto církve nakonec mohla říci „vidělo se Duchu svatému i nám“ (Sk 15,28).

Podobný postup můžeme vidět v jedenácté kapitole Skutků: Petr byl pozván, aby kázal v domě setníka Kornélia. Předchozí události (andělské zjevení, které se dostalo Kornéliovi, třikrát se opakující vidění, jež přijal Petr během modliteb v Joppe) pomohly tomu, že Petr porozuměl Božímu postoji vůči pohanům („*Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.*“ Sk 10,34, dále viz např. Dt 10,17).

Situace se ještě více vyjasnila, když během Petrova kázání sestoupil na všechny posluchače Duch svatý a oni začali Boha velebit v nových jazycích. V tu chvíli Petr ani okamžik neváhal a udělal něco, co ještě před dvěma dny bylo nemyšlitelné – všechny přítomné pokřtil. V následné obhajobě tohoto svého počínání argumentoval před staršími Jeruzalémského sboru právě svědectvím Ducha:

„Jestliže tedy jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, jak jsem já v tom mohl Bohu bránit?“ (Sk 11,17)

Zkusme tento postup aplikovat i na hledání stanoviska v otázce zapojení žen do služby, konkrétně do služby

vedení a kázání. Nyní víme, že pro správné rozhodnutí potřebujeme všechny tři složky – svědectví o působení Ducha svatého, potvrzení v Písmech a souhlasný postoj zodpovědných vedoucích.

O svědectví Ducha snad nemůže být pochyb: od samého počátku letničního hnutí v USA se do služby zapojovaly ženy. Kázaly, evangelizovaly, dokonce zakládaly sbory. Jedna z nejnámějších, Maria Woodworth-Etter až do své smrti v roce 1924 pořádala jedna z největších shromáždění v zemi. Jak sama vyznává, reagovala na Boží hlas, aby šla „na cesty a mezi ploty a shromažďovala ztracené ovce.“¹ Až v pozdější době, kdy rodící se letniční hnutí přijalo některé postoje konzervativních evangelikálů, zaujalo k zapojování žen do služby zdrženlivější postoj.

Rozhlédneme-li se mimo řady letničních, spatříme totéž. William Booth, který založil na sklonku 19. století Armádu spásy, sloužil společně se svou manželkou Catherine. Obecně se má za to, že jeho manželka byla mnohem lepší kazatelkou, než on, dokonce pro něj psala osnovy kázání. Co se týče veřejného projevu, zpočátku byla spíše ostýchavá: „... ale po narození dcery Emmy v roce 1860 se všechno změnilo. Prožila ‚Boží vnuknutí‘ něco povědět během bohoslužeb. Vzpomíná si, že slyšela, jak k ní ďábel hovoří, že bude vypadat jako blázen. Její odpověď mluvila za vše: ‚Ještě nikdy jsem pro Krista ze sebe nedělala blázna. Nyní to učiním.‘“²

Toho rána poprvé kázala, a to takovým způsobem, že byla požádána, aby ten den promluvila ještě jednou. Od té doby sloužila slovem pravidelně, její poselství se stala populárnějším než kázání jejího manžela.

Ženy jako kazatelky přijímal rovněž John Wesley: „Používali Bůh ženy k tomu, aby přivedl hříšníky k pokání, kdo jsem já, abych mu bránil?“³

Žena v Bibli

Ospravedlnit službu žen z hlediska Písma se může jevit složitější. Mějme však na paměti, že svět, který je v Bibli popisován, byl z hlediska postavení žen radikálně odlišný od toho dnešního. Žena závisela na svém muži (případně na svých rodičích) především ekonomicky, nezávislost ženy tedy z praktických důvodů nemohla existovat.

Šlo o společnost, v níž ženy měly menší práva než muži, zpravidla se jim nedostávalo ani vzdělání. V antické společnosti se věřilo, že „stvoření žen bylo trestem seslaným na muže“. Jak Platón, tak i Aristoteles neměli o ženách valné mínění. Jeví se, že raný judaismus ženám dopřával více práv, ale právě v otázkách žen se Izrael nechal ovlivnit svými sousedy. Situaci nebylo možno řešit revolucí, to by bylo společensky nemožné. Bylo zapotřebí pomalých, leč vytrvalých změn. A právě to můžeme v Písmu spatřit.

Ježíš svým vyučováním i jednáním jednoznačně upevňuje postavení žen. V příběhu o Martě a Marii evangelista Lukáš zaznamenává pozoruhodný detail: *Marie seděla u nohou Ježíšových a poslouchala jeho slovo*

(L 10,39). Zde nejde o určení lokace, psát kde kdo seděl by se jevilo jako bezvýznamné plýtvání místem na drahém pergamentu. Jde o specifický termín naznačující učednický vztah. Tentýž autor cituje Pavla, který říká, že byl vychován u *nohou Gamalielových* (byl jeho učedníkem, Sk 22,3). Ježíš byl pravděpodobně prvním rabínem, mezi jehož učedníky byly ženy (dále např. L 8,1-3).

U Lukáše (který se mimochodem zabývá postavením žen výrazně více než ostatní evangelisté), nalezneme další doklad Ježíšova vztahu k ženám. Sehnutou ženu trpící svou nemocí již osmnáct let povolává z ženské části synagogy do mužské (neslýchané!) aby ji uzdravil. V odpovědi na pobouřené reakce farizeů tuto ženu dokonce nazývá „dcerou Abrahamovou“. Tato fráze se používala pouze ve spojení „synové Abrahamovi“.

Když vezmeme v úvahu, že ženy figurovaly v některých Ježíšových podobenstvích, ženě také jako první zjevil narození Ježíše anděl, jeho vzkříšení zaznamenala jako první opět žena, můžeme konstatovat, že Ježíšovým vyučováním a jednáním se jako červená nit táhne jasný důraz na upevnění role ženy ve společnosti. Důraz, který jasnou řečí hovoří: „Bůh se ženami ve svém plánu počítá“. Tento důraz byl z hlediska tehdejší společnosti stejně revoluční, jako nedocenený. Bylo zapotřebí mnoha let, než vyrostl do praktických rozměrů. Není náhodou, že to byli křesťané, kdo v devatenáctém a na počátku dvacátého století byli průkopníky boje za emancipaci. Až později se do čela tohoto zápasu postavily feministky.

První církev rovněž ženám dávala prostor ve službě.

Stačí číst, jak se apoštol Pavel zmiňuje o ženách jako o svých spolupracovnicích: Euodia a Syntyché – Fp 4,2; Priscilla – Ř 16,3. Používá pro ně slovo *synergos* stejně jako pro muže. O několika ženách píše, že se „namáhaly“, „pracovaly“ v Pánu (Marie Ř.16,6, Persisi, Tryféna, Tryfóza – Ř.16,12. Stejný výraz používá pro sebe samého (1K 15,10; Fp 2,16).⁴ Zajímavý postřeh ohledně vedoucího postavení ženy ve službě můžeme spatřit u manželského páru Akvily a Priscilly. Tento manželský pár židovského původu se spřátelil s Pavlem mimo jiné proto, že měli stejné povolání jako on (šili stany). V Novém zákoně je jejich jméno zmíněno třikrát – poprvé je jako první z páru uveden Akvila, v druhém a třetím případě je první uvedena Priscilla. Protože podobně autor Skutků postupoval u dvojice Pavel a Barnabáš (od jistého okamžiku je první jmenován Pavel), můžeme si být jisti, že nejde o náhodu. Odborníci na biblistiku mají za to, že Priscilla byla aktivnější, více iniciativní ve službě. Když se seznámili s Apollem, zřejmě to byla Priscilla, kdo měl vedoucí roli v jeho vyučování (Sk 18,26).

Ženy ve vedení

Pokusil jsem se ukázat, že s příchodem Ježíše Krista započalo nové období nazírání na zapojení žen ve společnosti a službě. První církev tento důraz uchopila a dávala ženám prostor nad rámec zvyklostí tehdejší doby. Princip, na jehož základě můžeme službu žen legitimizovat, spočívá v působení Ducha určitým konkrétním směrem

a následné potvrzení v Písmu. Jde tedy o to, že bychom neměli potlačovat dary, které Bůh ženám dává, neboť z nich jednou budeme vydávat počet.

Jestliže Duch pudí, povolává ženy, aby kázaly, prorokovaly, vyučovaly, je možné, že je může zmocnit rovněž ke službě vedení?

Pavel doporučuje římskému sboru diakonku Foibé (Ř 16, 1-2). Předpojatost některých současných překladatelů jí nazývá „služebnicí“, přestože Foibé byla „diakonos“ církve v Kenchrejích. Pavel tento výraz používal, když hovořil o vedoucím sboru a používal ho konkrétně pro Ježíše Krista, Tychika, Epafrata, Timoteje a pro svoji vlastní službu. ... Zdá se pravděpodobné, že „diakonos“ bylo v rané církvi označení pro oficiální vedoucí pozici a správný překlad pro úlohu Foibé je „diákon“ nebo „služebník.“⁵

Služba Bohu může mít v zásadě dvojí motivaci: buď jde o „mrtvé skutky“ (Žd 9,14) nebo o puzení Ducha (např. 1K 14,2). Otázkou je, o jaké „puzení“ jde v případě žen, které jsou úspěšné v kázání, zakládání či vedení sboru nebo v jiné službě vedení. Toto je úkolem církve, aby správně rozsoudila, než je do služby ustanoví. Mimochodem, i muži mohou mít nesprávné puzení ke službě. I oni mohou „mít moc nad druhými skrze učení“ (1Tm 2,12) – a ve skutečnosti jsme toho často svědky. Rozsuzování se tedy týká stejnou měrou mužů, jako i žen.

Moderní výzkumy ukazují, že ženy mohou být ve vedení stejně úspěšné, jako muži. Dříve se běžně uvádělo, že žena si v pozici vedoucího počíná jinak než muž. Mělo se za to, že bude více orientována na vztahy, zatímco muž spíše na úkoly. Toto klišé bylo vyvráceno a prokázalo se, že vedoucí muži a ženy se od sebe neliší ve svém stupni orientace na pracovní úkol a na lidi. Na druhou stranu, ženy lépe zvládají takový styl vedení, kde se vyžaduje větší participace následovníků, jinými slovy mají menší sklony k autoritářskému vedení a snáze zapojují druhé. Jednoznačně mužský či ženský leadership neexistuje.⁶ Jistá neochota zapojovat ženy do služby vedení se dá vysvětlit převládající atmosférou v naší společnosti:

„Česká republika zůstává s 9% zastoupením žen ve vedení za globálním (15%) i evropským průměrem (23%). Blíží se tak spíše průměru asijských zemí (8%), který je v porovnání se zbytkem světa nejnižší.“⁷ Není divu, že česká církev do značné míry kopíruje postoj společnosti a její východiska nejsou jen teologická, nýbrž do značné míry i osobní.

Slovo závěrem

Diskuze ohledně žen ve službě kázání a vedení v církvi stále probíhá. Problém jednoznačné odpovědi spočívá ve výkladu některých novozákonních textů, těmi se však tento článek nezabývá. Na toto téma toho bylo napsáno již dostatek.

To, oč jsem se snažil, bylo poukázat na skutečnost, že pro myšlení první církve bylo vedle *svědeckví Písma* stejně důležité *potvrzení Ducha svatého*. A to jednoznačně vyplývá ve prospěch služby žen.

Z mého pohledu jsou překážky pro tuto službu spíše praktického rázu: posláním ženy je více spojeno s mateřstvím a rodinou. Žena, která se rozhoduje pro kariéru v zaměstnání, proto musí řešit více otázek než muž. Mnoho žen, jež chtějí být úspěšné ve firmě nebo mít vědeckou kariéru, tak činí na úkor rodiny. Otázkou je, zda takovým přístupem by v církvi vytvářely vhodný model rodiny. V úvahu pak přichází ženy s odrostlejšími dětmi, popřípadě ženy bez dětí. Možností je rovněž týmové vedení, kdy nejen muž, ale i jeho manželka má postavení pastora. Jsou církve, které tento model volí.

Jinou otázkou může být i to, jak se manžel vyrovnává s tím, že jeho žena vede. Ne každá „Priscilla“ má za muže tolerantního „Akvilu“, proto vedoucí úloha ženy, potažmo odvážná, samostatná žena vůbec může představovat výzvu pro manželovo sebevědomí. A mimochodem, nejen pro sebevědomí manžela, dokáží si představit, že v řadě sborů nemusí být každému muži po chuti, že vede žena.

Závěrem tedy mohu konstatovat, že z hlediska Písma nevidím překážku pro to, aby ženy kázaly a vedly sbory. Možné komplikace nacházím spíše v praktické rovině. Přeji církvi, aby měla dostatek mužů pomazaných Duchem svatým ke kázání a vedení, avšak pomaže-li Bůh ženu (což se děje častěji, než si myslíme), nebraňme Duchu.

Martin Moldan, MBA, biskup Apoštolské církve

Použité zdroje:

¹ WIKIPEDIA: https://en.wikipedia.org/wiki/Maria_Woodworth-Etter. Zdroj dostupný dne 17.1.2019.

² PETERSON, W: Prekvapující manželství. Porta libri 2006. ISBN 80-89067-35-2, s.67.

³ DRÁPAL, D.: Emancipace žen v církvi? Návrat domů, 2003. ISBN 80-7255-5, s. 72.

⁴ DRÁPAL, D.: s. 60.

⁵ GENERÁLNÍ RADA AoG: Úloha žen v duchovní službě podle Písma svatého. Přijato ve dnech 9. – 11. 8. 2010.

⁶ www.HRNEWS.CZ: <https://www.hrnews.cz/lidske-zdroje/rizeni-id-2698710/studie-zadny-typicky-zensky-vudcovsky-styl-neexistuje-id-1653625>. Zdroj dostupný dne 17.1.2019.

⁷ www.IDNES.CZ: https://www.idnes.cz/ekonomika/domaci/podil-zen-ve-vedeni-vzrostl-jen-malo-cesko-se-blizi-k-asijskemu-prumeru.A170807_153203_ekonomika_are. Zdroj dostupný dne 17.1.2019.

MENTORING: NENAHRADITELNÝ nástroj přípravy žen ke službě

Karen Yanceyová

*Kniha Rút přináší skvělý vzor DNA mentoringu žen.
Její příběh ukazuje devět vlastností cíleně prováděného mentoringu.*

Naše desetidenní misijní cesta dopadla výborně. Věnovaly jsme se humanitární práci a službě milosrdenství, během níž bezpočet dětí, žen i celých rodin přijal Ježíše za svého Spasitele.

Z přátelského smíchu, vřelých objetí a slz dojetí vytrhla tým našich žen nakonec skutečnost, že je čas rozloučit se s našimi hostitelkami a vydat se na cestu domů. Nastoupily jsme do letadla a uložily si věci na dlouhou zpáteční cestu. Jakmile se letadlo odlepilo od země ke zpátečnímu letu, začala jsem si v mysli připomínat události uplynulého týdne a půl.

Tiše jsem žasla nad tím, jak Bůh dovolil dvaceti obyčejným ženám – s rozličným charakterem a silnými stránkami v různých oblastech – neúnavně sloužit po dobu deseti dní, aniž by si jediná z nich slovem na něco postěžovala. Zastavila jsem se pohledem u každé členky týmu a ještě jednou je přepočítala. Většina z nich byla tak vyčerpaná, že hned upadla do hlubokého spánku.

Pohodlně jsem se usadila, abych si odpočinula. V tu chvíli jsem netušila, že sedadla E a F v 39. řadě, se za okamžik stanou svědky rozhovoru, který dvěma lidem obrátí život

naruby. Právě ve chvíli, kdy jsem zavírala oči, mě členka našeho týmu sedící vedle mě požádala, zda bychom si mohly popovídat. Jsem vděčná, že jsem se probrala z malátného stavu a přikývla: „Jistě!“

Svěřila se mi: „Cítím povolání do služby. Mohla by ses stát, prosím, mou mentorkou?“

Její otázka, kterou mi před mnoha lety položila, změnila kurz jejího – i mého – života. Ona získala mentorku a já jsem v tu chvíli od Boha přijala zjevení. Přestože jsem nebyla dokonalá, objevila jsem ve svém nitru hlubokou touhu cíleně vyhledávat ženy, které ve službě zažívají nejistotu a hladovějí po trvalém duchovním růstu.

Mentoring je příležitostí, jak mohou mladší ženy ve službě čerpat z bohatých studnic zkušeností, empatie, zralosti a duchovnosti, které často mohou nabídnout ženy prověřené léty úspěšné služby.

V posledních třech desetiletích nabírá koncept mentoringu na důležitosti a v současné době bývá široce přijímán a uznáván. Přesto oblast jeho praktické aplikace stále poněkud pokulhává. Provádí se mentoring formálním nebo

neformálním způsobem? Je to strukturovaný proces? Je to proces cílený nebo samovolný? Osobně si myslím, že na všechny uvedené otázky se dá odpovědět „ano“.

Nevyrůstala jsem v rodině služebníků na plný úvazek. Řád církve mému otci nedovoloval, aby sloužil ani jako diákon či starší. Moji rodiče byli přesto velice vydaní Bohu, aktivně se účastnili sborového života a vždy byli věrní svému pastorovi, čímž položili zdravý základ pro můj duchovní život.

Bůh mě povolal do služby, když mi bylo šestnáct let. V osmnácti jsem se vdala a o rok později se nám narodilo první dítě. Krátce po mých dvaadvacátých narozeninách vstoupil můj muž do služby pastora a já se stala první dámou sboru. Tyto milníky nastaly dávno před tím, než mi na mysl poprvé vstoupila myšlenka mentoringu. Při zpětném pohledu vidím, že za to, že jsem i bez patřičného tréninku ve službě přežila a vyrostla, vděčím pouze Bohu, který je víc než dostatečným zdrojem inspirace, a svému úžasnému manželovi.

K ČEMU JE DOBRÝ MENTORING?

S postupem let strávených ve službě jsem stále více zrála. Když se teď ohlídím zpět, často přemýšlím o tom, zda bych bývala mohla dosáhnout ve službě lepších výsledků, kdyby mě v mých počátcích někdo mentoroval. Podařilo by se mi rychleji zvítězit nad sebeobviňováním pramenícím z nezdravého srovnávání se s ostatními a z nerealistických očekávání, která jsem sama v sobě měla? Vypřádala bych se rychleji s překvapivým zjištěním, že se křesťané nechovají vždy křesťansky? Byla bych lépe vyzbrojena ke zvládnutí svých bolestných pocitů a hněvu v obdobích, kdy se lidé k mému manželovi chovali nespravedlivě? Zajímá mě, zda bych byla mnohem dříve pochopit, že čas od času smím bez pocitu viny někomu říci ne, aniž bych musela cokoliv vysvětlovat. Možná mě nějaká zkušenější služebnice mohla tehdy neznámými oblastmi života provést.

A co vykazatelný vztah v oblasti pravidelné četby Bible, studijních návyků a schopnosti správně vykládat Písmo? Dokázala bych lépe zvládat kritiku, snažící se občas na ženy, které vyučují muže, kdyby mě tím nějaký mentor provedl? Nepochybně!

Živě si vybavuji, že když jsem již byla několik let ve službě, pobízel mě Bůh k tomu, abych se zaměřila na zralé ženy ve službě, které představovaly mé vzory. Sledovala jsem chování a vystupování těchto ctnostných žen. Naučily mě, jak toužit po Bohu nejen emocionálně, ale jak mu doširoka otevřít celé své srdce a mysl. Naučily mě žít svatě, rozvíjet svůj charakter, nevsímat si neopodstatněné kritiky a současně zůstávat v lásce a zachovávat laskavé jednání. Byly mi vzorem v úctě k manželovi, v úsilí o nalézání rovnováhy mezi rodinou a službou a v nesobecké službě Bohu i lidem. Zdrženlivě se oblékaly, vyhýbaly se sarkastickým poznámkám a pozorně naslouchaly lidem ve svém okolí. Tyto nedokonalé služebnice mě na dálku mentovaly, aniž by o tom věděly. Ačkoliv se nejednalo o mentoring strukturovaný, formální a cílený, ve své době pro

mě představoval zcela zásadní nástroj formování a přinesl do mého života trvalé ovoce.

Neformální mentoring může do jisté míry fungovat, nevyučuje však potřebu cíleného, strukturovaného přístupu. Cílený mentoring se podobá účinné vakcíně, která ženy ve službě ochrání před nebezpečným virem osamělosti.

Nejefektivnější je vždy mentoring založený na osobních vztazích. Současná moderní společnost opustila spontánní způsob vedení lidí, o kterém čteme v Bibli, kdy zkušenější člověk pomáhá méně zkušenému osvojit si jisté schopnosti, dovednosti či znalosti. Počítače a internet otevřely cestu k hojným pokladnicím informací. Nemohou však nikdy nahradit vztahový aspekt, kdy se lidé učí tváří v tvář během osobních setkání. Ve světě, v němž nám zdánlivě vševědoucí Google, dokáže poskytnout nepřehledné množství informací, však přesto platí, že některé věci si člověk nejlépe osvojí skrze vztahy.

MENTOŘI VYTVÁŘEJÍ KULTURU

Mentoři vytvářejí jakousi vztahovou DNA. John Ortberg ve své knize *Everybody's Normal Till You Get to Know Them (Všichni jsou normální, dokud je nepoznáš)* cituje výsledky studie zabývající se mezilidskými vztahy. Studie po dobu více než devíti let sledovala sedm tisíc lidí. Odborníci zjistili, že ti nejosamělejší lidé čelili třikrát většímu riziku úmrtí než lidé se silnými vztahovými vazbami. Lidé s nezdravými návyky (kouření, nezdravá strava, ponocování či konzumace alkoholu), ale zároveň se silnými společenskými vazbami, se dožívali významně delšího věku než osamělí lidé se zdravými životními návyky. Jinak řečeno, je lepší dát si zmrzlinu s dobrými přáteli, než o samotě chroupat brokolici! Pointa je jasná: ve svých životech potřebujeme silné, cíleně udržované vztahy. Snaha proplout životem bez nich může mít neblahé následky.

9 Devět vlastností cíleného mentoringu

V knize Rút nám Noemi přináší výborný vzor DNA cíleného mentoringu žen. Její příběh ukazuje na devět vlastností cíleného mentoringu.

1. Noemi si v životě vážila autorit. Bez námitek následovala svého muže do Moábu (Rút 1,1-2). Církev Assemblies of God zastává v otázce služby žen egalitářskou pozici (přesvědčení, že protože muž a žena jsou v Kristu jedno, neexistuje žádný rozdíl v tom, jaké pozice smí v církvi zastávat muži a jaké ženy). Tento postoj schvaluje přístup, kdy si ženy nebo muži jakkoli usurpují moc nebo vyvolávají sváry tím, že se dožadují svých práv.

Z toho důvodu musí mentoři na prvním místě být lidem vlastním vzorem podřízenosti autoritě.

2. Noemi si vážila vztahů. Okamžitě odmítla samotu a nechtěla se nechat připravit o důležité vztahy, ačkoliv právě zažívala ty nejtěžší životní zkoušky. V Moábu jí zemřel manžel i synové (Rút 1,3-7). Zůstávala v blízkosti svých snach Orpy a Rút, které viděly, jak se Noemi vypořádává se svým hlubokým zármutkem.

Mentori potřebují rozumět tomu, že jejich osobní vzor promlouvá k lidem ve všech životních obdobích.

3. Noemi důvěřovala, že se může spolehnout na své historické kořeny. Jakmile nazrál čas, nachystala se na návrat do Betléma (Rút 1,7). Její kořeny reprezentují skutečnost, že i mentori neustále potřebují sami prožívat osobní podporu a posilu.

4. Noemi otevřeně přiznala své city jak sama sobě, tak ostatním. Na hranicích vyjádřila svou nejhlubší niternou bolest a přiznala se mladším ženám k hořkosti, kterou pociťovala (Rút 1,11-13).

Dobří mentori neskrývají svou zranitelnost a chovají se transparentně. Uvědomují si, že ti, komu slouží, dokážou jejich bolest pochopit. Noemino chování je v protikladu s často rozšířeným přesvědčením, že vedoucí by si své následovníky neměli příliš pouštět k tělu. Noemi i Ježíš jednali jinak.

5. Noemi znala svá omezení. V době, kdy sama nezažívala jednoduché období, naléhala na obě mladé ženy, aby se vrátily zpět. Věděla, že jim nedokáže sehnat manžela (Rút 1,11-12).

Noemi plně neporozuměla potřebám svých dvou snach. Orpa sice Noemi milovala, ale opustila jejich mentorský vztah proto, že jí Noemi nebyla schopná sehnat manžela, kterého podle svého soudu tolik potřebovala. Rút naproti tomu stála o to, co jí Noemi byla schopná nabídnout – pravého Boha, vyvolený lid a své místo v rodové linii národa uctívajícího Hospodina.

Mentori si potřebují uvědomit, co nedokážou nabídnout. Mohou však přesto důvěřovat, že bez ohledu na jejich omezení bude Bůh skrze ně uskutečňovat své záměry.

6. Noemi do Rút investovala čas. Vyhověla požadavku své snachy a dovolila Rút, aby jí byla nablízku a trávila s ní čas (Rút 1,16-18).

Mentoring vyžaduje ochotu posunout své osobní hranice. Mentor si však přesto musí zachovat svou nezávislost a osobní identitu (Rút 1,19).

7. Noemi dávala Rút přímé rady. Dávala jí konkrétní instrukce. Například jí poradila, ať si lehne na humno, a řekla jí, co tam má dělat (Rút 3,3).

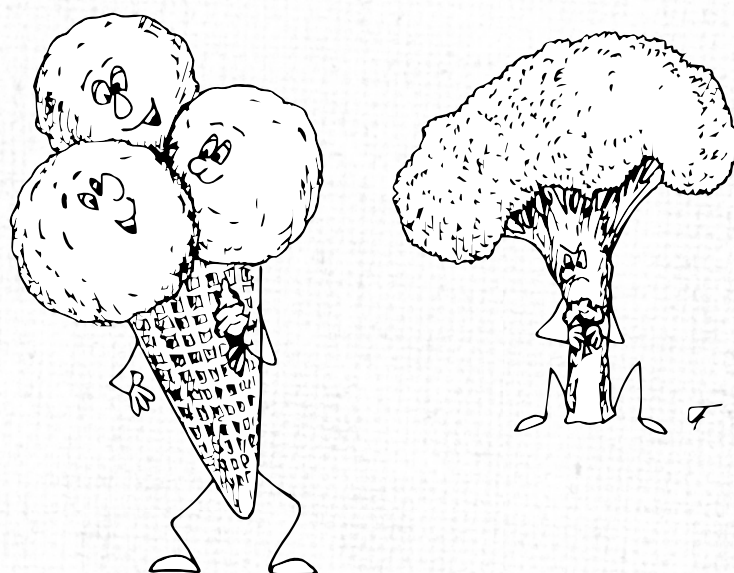
Dobří mentori rozumí tomu, že lidem je třeba poskytnout jemné náznaky, osobní vzor a prostor pro nalezení odpovědí. Zároveň ale dokážou poznat chvíli, kdy dotyčný potřebuje dostat jasné instrukce.

8. Noemi si oplátkou za svou investici užívala hojnou odměnu. Jako věrná mentorka přijala odměnu v podobě jedinečného požehnání. Těšila se z vnuka narozeného v rodové linii krále Davida a mesiáše Ježíše (Rút 4,13-22; Matouš 1,5-6).

Dobří mentori chápou, že mentorské vztahy v sobě skrývají velký potenciál duchovní multiplikace.

9. Noemi nesla ovoce prostřednictvím života jiné osoby. V Rút 4,14-15 stojí: „Ženy tehdy řekly Noemi: Požehnaný Hospodin, jenž ti dnes neodpřel vykupitele. Ať se jeho jméno vyhláší v Izraeli. I stane se obnovením tvé duše, aby pečoval o tvé šediny, protože ho porodila tvá snacha, která tě miluje. Ona je pro tebe lepší než sedm synů.“

Dobří mentori si nepřivlastňují zásluhy za úspěchy svých svěřenců, ale užívají si radost z toho, že směli přispět k úspěchu druhého člověka – například ženy, jež vyrostla v pomazanou Boží služebnici.

Je lepší dát si zmrzlinu s dobrými přáteli, než o samotě chroupat brokolici!

TROJITÁ NIT PŘEDSTAVUJE SÍLU

Vztah mezi Noemi a Rút dokazuje, že „lépe je dvěma než jednomu... Jestliže někdo přemůže jednoho, dva před ním obstojí. A trojitý provázek nesnadno se přetrhne“ (Kazatel 4,9.12).

Kniha Kazatel se zabývá těžkými životními otázkami a hledáním smyslu našich každodenních výzev. Její autor se zamýšlí nad prázdnotou mnoha věcí, po nichž horlivě dychtíme. Trojitý provaz je však klíčovým konceptem, který vnáší do šedi našich životů nadpřirozenou sílu a zaslouží si naši bližší pozornost a studium. Jakmile totiž do rovnice našich životů vstoupí třetí vlákno, přinese naději. Když do vztahu mentora a jeho učedníka vstoupí Bůh, není to ještě samo o sobě garancí jejich celoživotního přátelství. Pokud však oba zachovají svá srdce v naprosté otevřenosti Duchu, budou z toho čerpat oboustranné požehnání.

Mentoring na dálku

Vztah jako nástroj efektivního mentoringu Jsem vedoucí oddělení *Network Development Department* (Oddělení rozvoje sítě služebníků) v AG Kansas Ministry Network (Síť služebníků Assemblies of God v Kansasu). V roce 2004 jsem založila iniciativu na podporu mentoringu nazvanou WMBA – *Women in Ministry Being Accountable* (Vykazatelné ženy ve službě) – se sloganem: Vážít si společenství versus pracovat na vlastní pěst.

Pro tuto mimořádně strukturovanou a formální formu mentoringu jsem oslovila zkušené ženy ve službě, aby zastávaly role mentorek. Zajišťovala jsem organizaci různých školení a zprostředkovala příležitosti pro vhodné spárování žen během naší každoroční dovolené pro služebnice. Tato formalizovaná struktura pomáhala ženám cíleně vstupovat do jednoho ze tří konkrétních vztahových propojení.

1. Služba koučky či mentorky.

Klíčový princip: investovat.

Biblický text: „*Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista*“ (1. Korintským 11,1).

Tato role spočívá v přijetí zodpovědnosti a rozhodnutí být dostupná.

2. Rozvoj přátelského vztahu.

Klíčový princip: pozorovat.

Biblický text: „*Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního*“ (Příslaví 27,17).

Jedná se o vzájemně vykazatelný vztah a podporu přátel, kteří jsou na stejné úrovni.

3. Získávání znalostí a dovedností na pozici mentorovaného.

Klíčový princip: žádat.

Biblický text: „*Kdo chodí s moudrými, zmoudří*“ (Příslaví 13,20).

Mentorovaný člověk musí být poučitelný a spolehlivý.

V rané fázi se do této iniciativy zapojilo třiapadesát dvojic žen. S postupem času jsme nabývaly zkušenost a dávaly podnět ke vzniku obdobných vztahů, tentokrát již méně formálních a strukturovaných. Náš nejnovější projekt, jehož cílem je podpora neformálního mentoringu, se jmenuje *Space for Grace* (Prostor pro milost).

Space for Grace jsme představily na výroční dovolené pro ženy ve službě v roce 2014 se sloganem: Pryč se samotou. Požádaly jsme ženy, aby si každá vybrala přítelkyni – s tím, že si pochopitelně musí lidsky sednout. Chtěly jsme, aby se vzájemně kontaktovaly tak často, jak uznají za vhodné, aby se společně modlily, setkávaly u kávy, povídaly si o věcech, společně se smály a vzájemně se obohacovaly. Hlavním cílem jejich setkávání mělo být povzbuzování. Těšíme se na svědectví těchto žen na našich příštích společných dovolených.

Vztahy vzájemné podpory považujeme v naší služební síti za klíčovou hodnotu, důležitou pro formální i neformální mentoring. Vztah mentora a mentorovaného člověka dále prohlubuje následujících šest hodnot:

- 1. Plánovitost:** zaneste si to do diáře.
- 2. Propojení:** užívejte si společné zkušenosti.
- 3. Důvěrnost:** důvěra prohlubuje vztah.
- 4. Transparentnost:** na nic si nehrajte.
- 5. Rozmanitost:** rozumějte jedinečnosti každého vztahu.
- 6. Vykazatelnost:** očekávejte jedna od druhé osobní růst.

KAREN YANCEYOVÁ, Maize, Kansas

Ženy ve službě potřebují trojitou nit zbožného mentoringu. Když lidé čelí zkouškám, mnozí si připraví sólový plán na přežití a jistý čas vydrží kráčet vpřed. Nakonec proti nim ale povstanou další útoky a opakovaná traumata je srazí do kolen. Je to pro ně připomínkou toho, že bez pomoci a povzbuzení ostatních zřejmě sice přežijí, ale nebude se jim dařit dobře. V takových chvílích musí nastoupit mentoři a ujmout se role povzbuzovatelů. Vedoucí – ženy i muži – potřebují v bojových zákopech mít okolo sebe druhé lidi.

Ženy ve službě potřebují trojitou nit zbožného mentoringu.

Bůh do našich srdcí vložil novou smlouvu. Jeho bezpodmínečné zaslíbení nás uschopňuje k tomu, abychom usilovali o život, který je dynamický, ale zároveň vyvážený. Nemusíme žít v nejistotě a nestabilitě. Začínající služebníci někdy nesprávně porozumí tomu, že služba s sebou nese prvek nepředvídatelnosti. Nechají se okrást o stabilitu a propadnou úzkostlivosti. Když si ženy ve službě uvědomí, že nedokážou naplnit všechny role, pro něž je Bůh stvořil, dostaví se zklamání, frustrace a úzkostlivost. Někdy se cítí nedocenené. Čelí tomu, že někteří lidé jim házejí klacky pod nohy během jejich snahy realizovat své duchovní povolání. Setkávají se s kritikou a překážkami všeho druhu. Právě proto potřebují tyto ženy povzbuzení, aby přinášely plné ovoce ve vůdcovských rolích, do kterých je Bůh povolal.

Zakladatelé církve Assemblies of God ustanovili organizaci, v níž budou moci muži a ženy ve službě a sbory společně tvořit funkční společenství. Naše organizace od počátku usilovalo o vzájemné sdílení duchovních zkušeností, posilování vzájemně vykazatelných vztahů a propojování služebníků skrze vztahy bez ohledu na jejich pohlaví. Muži i ženy potřebují mít ve službě zázemí zdravých vztahů.

Díky vztahu mentora a mentorovaného člověk snáze nese břemena, o nichž se může průběžně sdílet. Lidé se v takovém vztahu vzájemně povzbuzují, jsou si vykazatelní a zažívají stabilitu, která zrcadlí stabilitu Boží trojice. Osamělá žena ve službě může naproti tomu snadněji podlehnout útoku nepřítelů a padnout. Avšak dvě ženy, v jejichž středu je Bůh, si dokážou vzájemně krýt záda a překonat každou překážku, která jim vstoupí do cesty.

Žena, která mě v letadle požádala, abych se stala její mentorkou, zůstala do dnešního dne mou drahou přítelkyní. Prvních pět let našeho vztahu ke mně vzhlížela jako ke své mentorce. Měly jsme spolu blízký vztah, často jsme chodily na ranní procházky a sdílely se o životě. Kladla mi spoustu otázek, studovaly jsme společně Bibli, až náš vztah přerostl ve vzácné přátelství. O několik let později jsme spolu stály na místním letišti. Se slzami v očích jsem jí zamávala a nechala ji odletět. Můj mentoring pokročil k bodu, kdy mohla sama vést ženský misijní tým, zatímco já jsem ze strategických důvodů zůstala doma.

Konečnými fázemi mentoringu je zmocnění a uvolnění. Po pravdě řečeno, ten den na letišti byl jedním z nejvzácnějších dnů mého života. Žena, kterou jsem mentovala, se v ten den změnila v mou přítelkyni.

KAREN YANCYOVÁ je ředitelkou Oddělení rozvoje sítě služebníků při AG Kansas Ministry Network (Síť služebníků Assemblies of God v Kansasu) ve městě Maize v Kansasu.

JEŽÍŠŮV MODEL MENTORINGU: BLÍZKÉ VZTAHY

Alicia Britt Choleová

Na počátku byla sestra Kachová. Hrávala na tahací harmoniku, pohybovala se jen o malinko pomaleji než rychlostí světla a plakala pokaždé, když se zmínila o národech světa. Tři týdny poté, co Ježíš bez vyzvání vstoupil do mého života a rozebral můj zatvrzelý ateistický světonázor, mě přivedl právě k této sestře. Ta mě okamžitě pozvala na čtvrtěční večerní modlitební setkání ve svém domě. Klavír, akordeon, papíry s ručně psanými texty písní, mnoho modliteb v mnoha jazycích, objetí na rozloučenou a následně okamžiky, po kterých jsem hladověla. Sestra Kachová si se mnou po skončení modlitebních setkání sedávala ke stolu, otevírala Bibli a zvala mě na hostinu Božího slova, kde jsem dostávala odpovědi na své otázky. Podporovala mě na modlitbách během mého vysokoškolského studia včetně okamžiku, kdy jsem pochopila Boží záměr pro svůj život.

Potom tu byla Donna, žena obdařená moudrostí, která při své akademické dráze sloužila na vysokoškolské koleji a během celých čtyř let mého studia na Texaské univerzitě se se mnou každý týden setkávala. Bůh si Donnu použil k mému ukotvení v základech nadpřirozené Boží existence a ve zdravém, systematickém, hutném studiu Písma.

Vzpomínám, jak mi dva roky po mém obrácení Donna světila vedení mé první učednické skupinky. Zeptala jsem se jí: „Donno, nemáš obavy z toho, že mi dáš do péče

skupinu lidí, již bych měla vést, když se mám sama ještě tolik co učit?“

„Jestli nemám obavy? Alicie, přímo mě to děsí. Ale zároveň vím, že učednictví je biblický model a v tom je i moje naděje.“

O patnáct let a tucet mentorských vztahů později jsem i já zcela přesvědčena o tom, že kvalitní osobní investování do životů druhých žen je klíčem k tomu, abychom naplnily Kristovo pověření.

JEŽÍŠŮV MODEL

Když se Bůh rozhodl, že zjeví sám sebe planetě Zemi jako Spasitele, nekonzultoval to s odborníky na marketing 21. století. Ti by mu nepochybně poradili, aby si zřídil nejmodernější internetovou stránku, pronajal obrovský sál a zřídil živé satelitní vysílání do celého světa ve všech jazycích – nebo alespoň napsal svitek, který se stane světovým bestsellerem.

Bůh věděl, co by mu odborníci poradili. Přesto však jejich marketingové instinkty ignoroval. Díky svému nadhledu, jenž překonává věky, zvolil jinou strategii, jak získat svět

- prostřednictvím života. Života, který:

- měl omezené trvání.
- si uměl hrát s dětmi a doprovázet lidi v jejich každodenních situacích.
- truchlil s lidmi na pohřbech a radoval se s nimi na svatbách.
- rybařil s učedníky a platil daně jako kdokoliv jiný.
- pro nás žil a pro nás se i obětoval.
- jako jediný změnil běh dějin.

Immanuel, Bůh s námi, zvolil za strategii globální evangelizace blízké vztahy. Ježíš sloužil zástupcům a odpovídal mnoha lidem na jejich otázky. Hlavně však svůj život investoval do dvanácti neotesaných jedinců. Jako stěžejní úkol jim dal jednoduše být s ním: „*Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním*“ (Marek 3,14). Trávili s ním dny i noci a dívali se mu pod ruce. Kristovi učedníci objevovali díky intenzivní blízkosti svého mistra autoritu kázat, osvobozovat a uzdravovat.

V 2. Timoteovi 2,2 Pavel napsal: „*Co jsi ode mne slyšel před mnohými svědky, to svěť věrným lidem, kteří budou schopni vyučit také jiné.*“ Někde mezi Pavlovými instrukcemi Timoteovi a generací, která si duchovní rady dokáže jednoduše stáhnout z internetu, se vytratil tento důraz na cíleně budované blízké vztahy. Nahradily ji nablýskané, uživatelsky přívětivé, předpřipravené „učednické programy“. Takové programy jsou bezpečnější, snadněji kontrolovatelné a snadněji kopírovatelné. Nesou s sebou méně rizik a potenciálních problémů a nezasahují lidem příliš do soukromí. Je snadnější dát někomu do rukou učební materiál než mu věnovat hodinu života. Dát mu knihu namísto toho, abychom otevřeli dveře našeho vlastního lidství. Jak snadné je lidi *informovat*, namísto toho, abychom do nich *investovali*. Jak snadné je zaměnit organizování lidí s opravdovým učednickým vedením.

Život není výplodem nějakého programu nebo kusu papíru. Život plodí život. Ježíš považoval za hlavní prioritu osobní mentoring, protože jím chtěl předat více než informace. Chtěl svým učedníkům předat sám sebe. Po třech letech soustředěného učednictví postaveného na vztazích se z původně svobodomyšlných, nezralých a ambiciózních lidí stali apoštolové vedení Duchem, kterým mohl být svěřen strategický úkol položit základy církve. Takové změny se nedějí náhodou. Dějí se na základě rozhodnutí – rozhodnutí činit učedníky po Ježíšově vzoru, jeho stylem, jeho osobním přístupem.¹

JAK TO BYLO TEHDY

Naše generace zažívá renesanci vztahů. *Mentoring* se stal moderním slovem ve světě i v církvi. Fascinuje mě, kolik metod a modelů mentoringu je dnes k dispozici. Chceme-

li z lidí činit učedníky, musíme však za primární zdroj informací považovat Ježíšův model a jeho metodu. On své následovníky pověřil, aby šli a „činili učedníky“. Co to pro ně znamenalo?

Učednické vztahy nalézáme v celé Bibli: Mojžíš a Jozue, Eliáš a Eliša, Elí a Samuel, Rút a Noemi. V Ježíšově době v řecké i židovské kultuře existovala již více než čtyři stovky let zavedená definice učednického vztahu.² Být učedníkem (*mathetes*) znamenalo být žákem. Učedníci byli lidé, kteří:

- svou mysl cíleně zaměřovali konkrétním směrem.
- aktivně se věnovali učení nových věcí.
- byli napojeni na konkrétní osobu mistra.
- odpověděli na povolání zapojit se aktivně do služby.³

Když Ježíš povolal svých Dvanáct, domnívali se, že je zve na konferenci nebo na občasnou schůzku při kávě. Ježíš jim však nabízel svou blízkost. Chtěl je učit novým věcem prostřednictvím intenzivního osobního vztahu.⁴ Převzal známý učednický model Staré smlouvy, který však posunul na novou úroveň, jež navždy změnila svět. Ostatní mistři předkládali svým učedníkům vlastní hypotézy a odpovídali na jejich otázky. Ježíš předložil sám sebe jako Odpověď. Mezi klíčovou složkou Ježíšova modelu, jak činit učedníky, bez níž by tento model nemohl fungovat, patřila vztahová blízkost a osobní investice šitá na míru každému z jeho Dvanácti.

Ježíšovi učedníci byli s Ježíšem, když vyučoval, jedl, rozmlouval s náboženskými vůdci, vyháněl demony, dotýkal se malomocných, žehnal dětem, modlil se, plakal, a dokonce i ve chvíli, kdy byl zrazován. Společně sdíleli život a Ježíš k nim promlouval slova pravdy, zjevoval hříchy, ukazoval jim Otcovy cesty a pověřil je, aby činili učedníky z lidí všech národů.

JAK JE TO TEĎ

Ježíš chodil s učedníky po celé hodiny po prašných cestách. Dnes se míváme při jízdě autem do práce zcela anonymně. Jak mohou ženy, povolané ke službě, následovat Ježíšův vzor mentoringu v kultuře, v níž se za hodnotné považuje jen to, co je efektivní, v níž potlesk sklízí měřitelné a viditelné a v níž lidé tráví více času s počítačem, než se svým životním partnerem?

1. Začněte tam, kde začínal Ježíš – o samotě na modlitbách: „*Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu, aby se pomodlil. A celou noc strávil v modlitbě Boží. Když nastal den, zavalal své učedníky a vybral z nich dvanáct*“ (Lukáš 6,12-13). Vyhraďte si ve svém rozvrhu tichý čas s Ježíšem a požádejte ho, ať vám ukáže, komu se máte osobně jako mentor(ka)

věnovat. Letos Bůh na modlitbách nasměroval mé srdce ke třem mladým ženám. Všechny se připravují na službu a postupně do ní vstupují.

2. Slibte Ježíši, že se za tyto lidi budete věrně přimlouvát. Já jsem se také začala za zmíněné tři ženy modlit a prosit Boha, aby nás vedl v budování našich vztahů.

3. Pokud tomu tak dosud není, vytvořte příležitosti, jak se s těmito lidmi pravidelně setkávat za účelem společného dorůstání v Ježíše. Chcete-li následovat Ježíšův model, musí se jednat o osobní investice založené na blízkých vztazích. Jejich forma se může lišit od společné kávy každý čtvrtek ráno až po strukturovanou domácí skupinku. Ohledně formy buďte pružní, ohledně náplně neústupní. Spoléhejte se na Boží svrchovanost a nebojte se projevit takoví, jací jste. Nenabízíte lidem mentorský vztah kvůli tomu, že byste žili v iluzi o své dokonalosti, ale pro své odhodlání následovat Ježíšův model, jak rozšiřovat okruh jeho věrných následovníků.

Každou z žen jsem oslovila a řekla jim: „V minulosti ses zmiňovala o tom, že by ses ráda setkávala s nějakou ženou ve službě. Jestli chceš, jsem otevřená tomu se s tebou pravidelně setkávat a společně hlouběji poznávat Ježíše.“ Všechny tři byly z této možnosti nadšené. Dvě z nich mou nabídku okamžitě přijaly a začaly jsme se jednou týdně scházet ve formátu „jeden na jednoho“.

4. Společně si vytyčte oblasti kýženého růstu. S vaší vnitřní motivací pečovat – nikoliv ovládat! – se s modlitbou začněte zaměřovat na jednu nebo dvě oblasti kýženého růstu. Jedna z žen si například povzdychla: „Lidé pořád mluví o tom, jak trávit čas ve ztišení. Víím, že ho mám mít, ale když si sednu ke studiu Písma, jsem jako na trní a nemám dostatek trpělivosti.“ Pozvala jsem tuto mladou ženu jednou týdně na ztišení do naší studentské kaple. Společně jsme zpívaly, modlily se biblické verše, očekávaly a naslouchaly, rozjímaly nad Božím slovem, přimlouvaly se a děkovaly Ježíši. Tuto společnou praxi završil můj úkol pro ni, aby si přečetla knihu *The Hour That Changes the World* (Hodina, která mění svět) od Dicka Eastmana.

5. Nebraňte se projevit svou zranitelnost. V roce 1987 na závěrečném setkání první skupiny, kterou jsem kdy mentorovala, jedna žena prohlásila: „Předávám ti cenu určenou pro Superženu (Superwoman)!“ Když Betsy uviděla můj výraz tváře, vysvětlila: „Minulý rok jsi byla takovou Superženou – Alicie, která je vedoucí učednické skupiny, silná, stabilní, zakotvená. Nevím, co se s tebou stalo přes léto, ale jsi teď nějak lidštější, přístupnější, zranitelnější.“ Potom Betsy dodala slova, na která nikdy nezapomenu: „Od Clarka Kenta jsem se naučila víc než od Supermana.“

6. Odhalujte v lidech diamant (i když oni sami nevěří v jeho existenci). V roce 1991 jsem se modlila nad seznamem žen, které se zapsaly do mé učednické skupiny. Bůh nasměroval mou pozornost k Jenn, tiché studentce, jež se právě připojila k naší skupině. Zdálo se, že Bůh říká: „Ta dívka je diamant, ale nezazáří, pokud do ní nikdo nebude investovat.“ Jenn si o sobě nemyslela, že je diamantem. Ve

skutečnosti si ani nebyla jistá svou vydaností Kristu. Dnes tento diamant jasně září – je misionářkou a slouží muslimským ženám a dětem na Blízkém východě.

7. Pečujte o vzniklé přátelství i dlouho po skončení vašeho mentorsko-učednického období. Jan 15,15 říká: „Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.“ Jenn, Retts, Christine, Suzanne, Londie, Lisa – již se nescházíme k pravidelným skupinkám nebo osobním setkáním. Tyto formy mentorské zkušenosti skončily v okamžiku, kdy dané tyto sestry zakončily svá studia, přestěhovaly se či nastartovaly novou etapu života. Podstata našeho mentorsko-přátelského vztahu, do kterého jsme v minulosti společně investovaly, však zůstává naší pokladnicí – někdy i přesto, že nás v tuto chvíli dělí oceán.

„Když já ale nemám čas do někoho takto investovat!“

Co když si však spíše nemůžeme dovolit ztrácet čas tím, že se nikomu nevěnujeme? Věnoval se snad Ježíš mentoringu jen proto, že už nebylo koho uzdravovat? Vyčlenil si čas na dvanáct učedníků jen proto, že se přestaly scházet zástupy, aby si vyslechly jeho kázání? Ježíš uměl zapomenout na potřeby okolo sebe a dát prioritu tomu, aby trávil osobní čas se svými učedníky. Věděl, že jeho pozemský život je časově omezen. Tím, že svůj život investoval do několika svých věrných, ho exponenciálně znásobil.

Ježíš nás pověřuje tím, abychom následovali jeho vzor (Matouš 28,19). Jeho pověření v sobě nemá zabudované žádné klauzule umožňující nejružnější výjimky typu „jen pokud na to máte vhodnou osobnost...“, „jen pokud máte dostatek pracovníků v církvi...“, „jen pokud to je součástí vašeho obdarování...“ Ježíšův důraz na mentoring nebyl závislý na typu jeho osobnosti. Immanuel, Bůh s námi, zvolil za strategii evangelizace světa blízké vztahy.

Alicia Britt Choleová je národní terénní pracovnící služby Chi Alpha ve Springfieldu v Missouri.

Použité odkazy:

1. Roger Fleming: „Disciplemaking – A Life on Life Approach“ (Budování učedníků – osobní přístup), časopis *Discipleship Journal*, číslo 30, 1985.
2. Gerhard Kittel a Gerhard Friedrich, eds.: *Theological Dictionary of the New Testament* (Teologický slovník Nové smlouvy), Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1985, str. 552–562.
3. Tamtéž
4. „Učednictví je vyučování lidí v kontextu osobního vztahu“, HK, 1988.

JAK PŘIJMOUT MAXIMÁLNÍ UŽITEK z mentoringu

1.

Hned na počátku si se svým mentorem vyjasněte vzájemná očekávání. Měli byste si promluvit o frekvenci vašich schůzek, celkové očekávané délce mentorského vztahu, vývoji vašeho přátelství a očekávaném přístupu v oblasti duchovního růstu.

2.

Dopřejte si i čas na to, kdy budete moci sami v klidu o věcech přemýšlet. Zkombinujte mentorský vztah s návykem, kdy budete o samotě naslouchat Duchu svatému. Dovolte Duchu, aby směřoval vaši pozornost ke konkrétním oblastem a otázkám, na které se chce zaměřit. Během vašich setkání s mentorem se o tom s ním sdílejte.

3.

Rozpoznejte silné stránky vašeho mentora a zaměřte se na to, abyste nejvíce čerpali právě z nich.

4.

Zvažte možnost vést si deník. Jednou ze satanových nejlepších zbraní je naše zapomnětlivost.

5.

Mějte na paměti, že jste lidská bytost mentorovaná jinou lidskou bytostí. Respektujte hranice vašeho mentora.

6.

Budte žákem, ne pijavíci. Budte ukáznění v tom, že s věcmi nejprve chodíte za Ježíšem. Ze vztahu pouze nepřijímejte, ale i dávejte (především se za svého mentora můžete věrně přimlouvát).

7.

Začněte sami investovat do druhých lidí.

— Alicia Britt Choleová

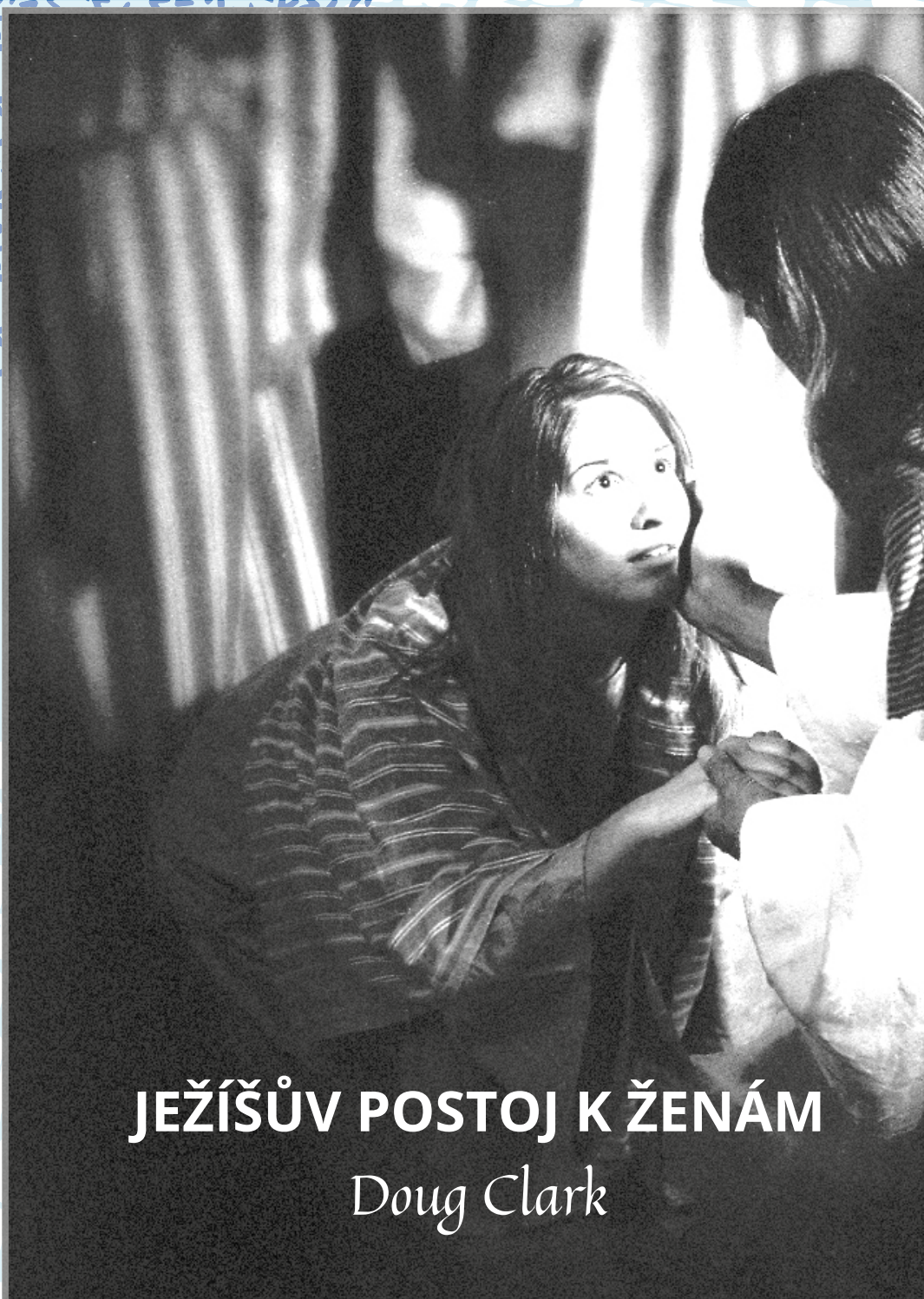
POTENCIÁL KVALITNÍ OSOBNÍ INVESTICE DO ŽIVOTŮ LIDÍ

Když evangelista ročně přivede ke Kristu tisíc lidí, dosáhne na konci deseti let deseti tisíc obrácených. Kdyby tenýž evangelista namísto toho každý rok investoval energii do budování dvou osobních vztahů, získala by církev na konci prvního roku tři učedníky – evangelistu a dva další. Další rok by každý z těch tří investoval své úsilí do dvou dalších vztahů.

Co by se stalo po uplynutí deseti let?

— Alicia Britt Choleová

Rok	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Obrácení	1 000	2 000	3 000	4 000	5 000	6 000	7 000	8 000	9 000	10 000	
Učedníci	3	9	27	81	243	729	2 187	6 561	19 683	59 049	

JEŽÍŠŮV POSTOJ K ŽENÁM

Doug Clark

Jaký byl Ježíšův postoj k ženám? Jak se k nim choval? Jak se chovaly ony k němu?

Lukášovo evangelium na tyto otázky přináší jasné odpovědi. Ježíš se v něm čtyřicetkrát setkává s ženami, hovoří s nimi nebo je zmiňuje v podobstvích. Všechny těchto dvacet čtyř zmínek přináší inspirativní instrukce o tom, jak máme přistupovat k něžnému pohlaví a všechny jsou vůči ženám vstřícné. Lukášem zachycené poznatky o tom, co nás Ježíš Kristus učí o vztahu k ženám, lze shrnout slovy přijetí, citlivost a ujištění.

JEŽÍŠ SE PROKAZOVAL VSTŘÍCNÝM POSTOJEM K ŽENÁM

Ježíš přijímal projevy láskyplné služby a laskavosti, které mu ženy nabízely.

Lukášovo evangelium je mezi starověkými knihami výjimečné. Lukáš s velkou pečlivostí zaznamenal citové i fyzické reakce těhotné ženy. Detailně zachytil Alžbětino první setkání s Marií, která byla těhotná a očekávala Ježíše. Lukáš napsal, že „*dítě poskočilo v jejím lůně*“ (Lukáš 1,41). Marie v odpovědi na Alžbětino poznámku vyznala: „*Má duše velebí Pána a můj duch se rozveselil v Bohu, mém Zachránci*“ (Lukáš 1,46-47). Lukáš také zaznamenává okamžik, kdy Marie s láskou zavinula nově narozeného Ježíše do plenek a položila do jeslí.

Neznám jinou knihu napsanou v tak dávné historii, která by věnovala takovou pozornost a péči pocitům žen, které jsou těhotné nebo které právě porodily. Bůh však tyto věci považoval za natolik důležité, že je učinil součástí svého věčného Slova.

Ježíšovo vědomí vlastního mužství nebylo nikdy ohroženo jemností něžného pohlaví. Lukáš vypráví příběh ženy, která přišla na hostinu, poklekla, plakala u Ježíšových nohou, umyla je vlastními slzami, pomazala vzácným parfémem a vysušila vlastními vlasy (Lukáš 7,36-50). Byl to její výraz pokání. Ježíš jí to dovolil a po celou tu dobu nedal najevo sebemenší náznak pohrdání, ani jí nenaznačil, že se chová trapně.

Nevím o žádném jiném rabínovi té doby, který by měl mezi svými učedníky zástupce ženského pohlaví. Lukáš však píše, že ženy byly v Ježíšově blízkém okruhu následovníků – včetně těch s pochybnou minulostí.

Sloužily Ježíši jedinečnými způsoby. Dům Marie a Marty byl tichým místem, oázou, kde Ježíš nacházel klid od zástupů žádajících chléb, zázraky a uzdravení (Lukáš 10,38-42).

Lukáš psal o zástupu, který se na Ježíše během jeho cesty na Golgotu tlačil. Následovaly ho i „*dcery jeruzalémské*“, které nad ním plakaly, zatímco kráčel po Via Dolorosa (Křížová cesta - Lukáš 23,27-29).

Co se stalo při ukřižování? Učedníci se rozprchli, včetně Petra, který předtím prohlašoval: „*Nikdy tě nezapřím. Nikdy se k tobě neobrátím zády. Půjdu s tebou třeba až na smrt*“ (Lukáš 22,31-34).¹ Ženy však zůstávaly při něm. Stály

u paty kříže a tiše ho sledovaly. Co jiného mohly dělat? Nic než být s ním.

Život se nezměnil. Mnoho lidí se dnes cítí jako by viseli na kříži – na kříži nemocí, psychických poruch, fyzických, emocionálních či finančních problémů. To nejlepší, co pro ně někdy můžete udělat, je jednoduše být s nimi. Ženy byly s Ježíšem až do chvíle, kdy ho smrt ze sevření kříže uvolnila.

Po Ježíšově smrti – zatímco se učedníci skrývali za zavřenými dveřmi ve strachu, že je Římané najdou a ukřižují – nachystaly ženy vonné látky, aby pomazaly jeho tělo a připravily ho k řádnému pohřbu. Vyrazily s vonnými látkami k hrobu, aniž tušily, jak odvalí kámen. Přesto vyšly brzy ráno – ještě za tmy – aby se pokusily udělat, co bude v jejich silách.

Od chvíle, kdy Boží syn vstoupil do našeho světa jako malé bezbranné nemluvně, až do posledních hodin před jeho nanebevzetím, Ježíši sloužily ženy. Ježíš jejich projevy lásky přijímal – nikoliv však s postojem, že na ně má jako muž automatický nárok. Přijímal je proto, že to byly projevy jejich dobrovolné, věrné služby nebeskému Otci.

JEŽÍŠ SE PROKAZOVAL CITLIVÝM PŘÍSTUPEM K ŽENÁM

Ježíš vnímal společenské a náboženské znevýhodnění žen a snažil se jim ulehčovat jejich úděl. Projevoval něžnému pohlaví soucit a péči.

Jednoho dne Ježíš navštívil Petra v jeho domě. Petrova tchyně byla nemocná. Na Blízkém východě musí žena, pokud má za hosty muže, obsluhovat dokonce i v případě, že je nemocná. Ježíš navíc nebyl obyčejný host. Byl to rabín, mistr Božího zákona. Měl právo vkročit do domu, posadit se a zeptat se: „Kde je můj čaj?“ On to však neudělal. Rozhodl se neuplatňovat práva vzácného hosta. Raději nejdřív přistoupil k Petrově tchyni a vložil na ni ruce. Odmítl nechat si od ní sloužit dříve, než nejprve posloužil on jí.

Při jiné příležitosti Ježíš vzkřísil syna vdovy z Naim (Lukáš 7,11-17). Postavení vdov, jež nemají žádné příbuzné mužského pohlaví, kteří by se o ně postarali, je v kultuře Blízkého východu žalostné. Při pohledu na pohřební průvod vycházející z Naim Ježíš uviděl několik nosičů rakve a osamělou ženu, která šla za ní. Uvědomil si, že nemá žádného příbuzného mužského pohlaví, jenž by se o ni postaral. Ze soucitu s touto chudou vdovou k ní Ježíš přistoupil, dotkl se těla jejího mladého syna a probudil ho zpět k životu.

Ještě silnější jsou Lukášovy záznamy situací, v nichž Ježíš odmítá předsudky a zneužívání organizovaného náboženství k ponižování žen. Pouštěl se tím ve své době na tenký led. Vyjadřovat takové postoje může být v této části světa nebezpečné. Ve dvacáté kapitole Lukáše se Ježíš zastává vdov a poukazuje na chamtivost farizeů.

Nejvýznamnějším a nejkrásnějším příkladem je ale třináctá kapitola Lukáše, kde v den sabatu Ježíš v synagoze v Kafarnaum uzdravuje nemocnou ženu.

Synagoga v Kafarnaum byla zhruba dvacet metrů široká a čtyřicet metrů dlouhá. Podobně jako mešity byla místem vyhrazeným pro muže. V sobotu byla plná mužů, protože ji navštívil Ježíš, velký učitel (Lukáš 13,10-17). Všichni se těšili, že bude vykládat Boží slovo. Očekávali, že od něj jako od vycházející autority v oblasti Zákona vyslechnou něco velkého a revolučního. Když však Ježíš vzal do ruky

Za páté, Ježíš ji ujistil o jejím důležitém místě ve společnosti. Muži ze synagogy zřejmě přemýšleli: Co tu ta žena dělá? A co dělá on? Vždyť se jí dotýká. Jak se to chová na Božím svatém místě?

Ježíš poznal úmysly jejich srdcí a zeptal se jich: „*Neodvazuje každý z vás v sobotu svého vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet?*“ (Lukáš 13,15).

Všichni porušovali sabat tím, že chodili napájet svá zvířata.

svitek a začal z něj vyučovat, náhle si všiml, že se úplně vzadu v místnosti krčí sehnutá žena. Po mnoho let byla zajatkyň zlého ducha, který ji tímto způsobem trápil.

Ježíš pak udělal pět ohromujících věcí. Tím, co učinil, prolomil kulturní zvyklosti své doby. Za prvé, povolal ženu z místa vzadu, určeného ženám, dopředu – na místo vyhrazené pro muže. Potom přerušil vyučování Božího slova – nejsvětější okamžik v životě Židů – a posloužil jí.

Třetí překročení kulturních zvyků představoval fakt, že s ní vůbec mluvil. Židovský spisovatel Alfred Eidersheim napsal, že někteří rabíni se každý den modlili: „*Děkuji ti, Bože, že jsem se nenarodil jako pohan, pes nebo žena.*“ Úžasná modlitba, že? (Všimli jste si pořadí slov?) Není divu, že lidé byli šokováni, když Ježíš k ženě promluvil.

Ježíš prolomil kulturní tabu počtvrté, když na ženu vložil ruce. Eidersheim vysvětluje, že v Ježíšově době se některým farizeům říkalo „*modřiny*“. Proč získali tak zvláštní přezdívku? Byli totiž v dodržování Zákona natolik přísní, že se na ženu nechtěli ani podívat. Když cítili, že se k nim blíží žena, zavřeli pevně oči a šli dál poslepu. Někdy kvůli tomu narazili do zdi nebo zakopli o povoz a potloukli se, až se jim udělaly modřiny. V kontrastu k těmto farizeům Ježíš na ženu vkládá ruce.

Ježíš pokračoval: „*Tato žena je mnohem vzácnější než každé vaše zvíře. Ta žena není zvíře, je to, dcera Abrahamova*“ (Lukáš 13,16). Těmi slovy obnovil její právoplatné postavení.²

Tento příběh je mimořádně důležitý, protože Ježíš kvůli ženě dobrovolně riskoval svůj život. Pokořil své oponenty v jejich vlastní synagoze, když ženě sloužil s citem, laskavostí a milosrdenstvím. Kvůli tomuto a dalším jeho laskavým skutkům Boží lásky ho tito muži nakonec poslali na kříž.

JEŽÍŠ ŽENÁM POSKYTOVAL UJIŠTĚNÍ O JEJICH HODNOTĚ

Ježíš dával ženám najevo, že jsou chytré a ze své podstaty si zaslouží Boží lásku a zájem. Ve čtyřech evangeliích není zaznamenán jediný případ, že by se Ježíš k opačnému pohlaví choval povýšeně nebo přezíravě. Kéž bych sám o sobě mohl říci, že jsem nikdy v životě neřekl vtip zesměšňující něžné pohlaví, nepodíval se na ženu nepatřičným způsobem a nikdy žádné neřekl, „*hled si svého, tohle je chlapecká záležitost*“. Většina mužů se někdy v životě chovala k opačnému pohlaví povýšeně. Ježíš to neudělal nikdy. Od prvních dní svého života až po okamžik, kdy byl vzat do nebes, Ježíš ženy chválil a ujišťoval je o jejich hodnotě.

Lukáš v prvních dvou kapitolách svého evangelia zaznamenává Ježíšovo narození a první dny jeho života. Když se v pákistánské a afghánské kultuře (a na Blízkém východě) narodí dítě mužského pohlaví, shromáždí se okolo jeho otce muži. Ačkoliv matka odvedla všechnu tvrdou práci, muži poplácávají po zádech otce a řeknou mu: „Mashallah. Sláva Bohu. Dokázal jsi to. Aslanim, jsi náš lev.“

Co se ale děje po narození dívky? Ženy se shromáždí okolo matky a řeknou jí: „Chudáčku. Kéž máš příště více štěstí.“

Ve velké části světa bývá tradičně syn považován za produkt síly svého otce, zatímco dcera za selhání své matky. V příběhu o Ježíšově narození a o prvních dnech jeho života je však Marii přičítáno stejné, ne-li větší, uznání jako Josefovi. Jeho postava spíše ustupuje do pozadí. Je to Marie, kdo stojí uprostřed jeviště toho nádherného dramatu.

Při Ježíšově zasvěcení v chrámu zase stojí v centru pozornosti prorokyně Anna (Lukáš 2,36-38). Boží slovo oceňuje její zbožný život, půsty a modlitby.

Josef s Marií vzali Ježíše v den jeho dvanáctých narozenin do jeruzalémského chrámu (Lukáš 2,41-52). Byla to Ježíšova bar micva – obřad, při kterém se dle židovského zákona stával mužem a synem smlouvy. Po zbytek života už nemusel poslouchat žádnou ženu. Josef s Marií ale cestou domů zjistili, že Ježíš není se zbytkem rodiny. Spěchali rychle zpátky do Jeruzaléma a našli Ježíše v chrámu. Právě živě diskutoval s učiteli zákona, s nimiž si dle tehdejších debatních zvyků vzájemně kladli otázky. Marie Ježíši řekla: „Kde jsi byl? Báli jsme se o tebe a nemohli jsme tě najít“ (verš 48).

Ježíš (teď již syn smlouvy, dospělý muž) mohl matce odseknout: „Dej mi pokoj, ženo.“ Namísto toho jí ale s velkou láskou a respektem vysvětluje: „Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?“ (verš 49).

Ježíš často chválil ženy a dával ostatním za příklad jejich víru. Jednoho dne vstoupil do domu malomocného Šimona (Lukáš 7,36-50). Uprostřed místnosti se nacházely stoly a okolo nich pohovky. Přední muži města – Šimonem speciálně sezvaní hosté – leželi na pohovkách a jedli ze stolu. Jeden z mužů sedících u stolu ale nejedl – Učitel, čestný host. Nebyl totiž umytý. Jeho ruce a nohy zůstaly špinavé. Kdyby se dotknul stolu, znečistil by ho i všem ostatním.

Hostina pokračovala. Náhle na banket vstoupila z ulice jakási žena. Poklekla, plakala u Ježíšových nohou a potom mu je svými vlasy utřela. Nakonec na ně vylila vzácnou nádobku s olejem. Byl to šokující pohled. Každému muži u stolu bylo jasné, co je to za ženu. Všichni viděli tu nechutnou scénu a čekali, co Ježíš udělá, aby té hříšné ženě dal najevo, jak je svatý. Šimon si pomyslel: *Jak jen se ta žena může odvážit dotýkat Ježíše a chovat se takovým způsobem v přítomnosti těchto vzorných mužů?* Pozvali jsme mezi sebe známého učitele, abychom zjistili, zda je

to skutečně Boží posel. Teď jsme se přesvědčili, jaký je to podvodník. Kdyby byl od Boha, jistě by věděl, co je to za ženu. Nikdy by jí nedovolil dělat to, co teď dělá (verš 39).

Z pohledu blízkovýchodní kultury to byla neuvěřitelná scéna. Dvě věci vůbec neseseděly. Za prvé, hostitel Šimon vědomě svého hosta urazil. Záměrně nedal svému ctěnému hostu Ježíši příležitost, aby se obmyl, a tak ho pokořil a ukázal mu, že on a jeho přátelé jsou mu nadřazení. Blízkovýchodní hostitelé své hosty ale nikdy neurážejí. Přinášejí jim to nejlepší, co mají, i kdyby to byl jen chléb s vodou, a i kdyby kvůli tomu měli přijít na mizinu.

S manželkou jsme jednou navštívili domov člověka z libanonského Bejrútu. Byli jsme tam s našimi přáteli a paní domu ukazovala mé ženě Ruth nějaké krajky, které sama ušila. Pochválil jsem je: „Jsou moc krásné. Opravdu nádherné.“ Jakmile jsem ta slova dořekl, věděl jsem, že jsem to neměl dělat. Když jsme ten večer odcházeli, naše hostitelka nám předávala malý balíček. V něm předala Ruth několik krajek, které jsem předtím pochválil. Byli jsme jejich hosté a chtěli nás uctít. Kdykoliv na ně teď pohlédnu, cítím se trapně a zahanbeně. Udělal jsem věc, kterou by žádný blízkovýchodní host nikdy neudělal.

Šimon jako hostitel jednal podobně špatně. Ježíš na oplátku udělal něco, co by žádný blízkovýchodní host neudělal – zkritizoval svého hostitele. Povstal, pohlédl na ženu a promluvil k Šimonovi. Především se otočil ke svému hostiteli zády. Pohlédl na ženu pln soucitu a napomenul Šimona slovy: „*Od první chvíle, kdy jsem vešel do tvého domu, se ke mně chováš neuctivě. Vodu na nohy jsi mi nepodal; tato žena však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepochválil jsi mě, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala vroucně líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vonným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Jejich mnohé hříchy jsou odpuštěny, protože mnoho milovala*“ (Lukáš 7,44-50).

Desátá kapitola Lukáše vypráví o tom, jak Ježíš přichází do domu Marie a Marty, aby si odpočinul. Marta poletovala po domě jako typická blízkovýchodní žena. Chtěla Ježíši prostříti ten nejlepší stůl. Práce jí ale unavovala a ona se zlobila na svou sestru Marii, která seděla a naslouchala Ježíši. Ten Martě řekl: „*Pojď a na chvíli se posad. Nejdůležitější část tvého života se neodehrává v kuchyni. Bůh tě nestvořil jen kvůli tomu, abys obsluhovala hosty. Zákoníci a farizeové nejsou jediní, kdo mají právo znát Boží slovo. Ty, Marto, a každá žena jako jsi ty, máš totéž právo.*“ (verše 41 a 42)

Ježíš několikrát vyprávěl podobnosti o ženách. Vždy přitom vyzdvihoval jejich postavení. Patnáctá kapitola Lukáše přináší podobnost o ženě, která ztratila minci. Co to bylo za ženu? Byla hloupá a neměla přehled o tom, kde má své peníze? Nikoliv. Představovala chytrou, vynalézavou ženu, která si rozsvítila lampu.

V blízkovýchodních domech Ježíšovy doby se okna nacházela blízko stropu, aby vnitřek zůstal tmavý

a chladný. Žena zažehla lampu a všude minci hledala, dokud ji nenašla, protože mince byla součástí jejího věna.

V osmnácté kapitole Lukáše přichází vdova opakovaně k nespravedlivému soudci. Co to bylo za ženu? Byla hloupá a nevěděla, kdy přestat? Nikoliv. Byla to vytrvalá žena. Věděla, na co má podle Zákona právo, a nehodlala se vzdát, dokud nedostane, co jí právem náleží.

V jednadvacáté kapitole Lukáše stojí Ježíš s učedníky v chrámu. Učedníci pozorují, jak bohatí lidé dávají do pokladnice své váčky se zlatem. Ježíš náhle řekne: „Viděli jste to?“

„Co? Dal někdo do pokladnice velké množství zlata?“ zeptali se.

„Ne,“ odpověděl Ježíš. „Viděli jste tu starou paní?“

Učedníci odpověděli: „Ano, viděli. Dala do sbírky jen dvě drobné mince.“

Ježíš řekl: „Nerozumíte tomu. Copak vám to nedochází? Ostatní dali ze své hojnosti, ale ona dala vše, co má.“

Bezejmenná vdova se stala vzorem štědrosti, jakou Bůh očekává od nás všech.

Na rozdíl od postojů mnoha mužů současnosti, Ježíš ženy nikdy nesrážel. Jako jediný muž se odvážil otevřeně mluvit s ženou u studny ve čtvrté kapitole Janova evangelia. Porušil tím veškeré kulturní normy své doby. Ačkoliv vyšlo najevo, že žena má za sebou řadu manželství a hříšný život, necítila se jím být nijak ohrožená. Ježíš ji neponižoval. Jednoduše ji pozvedl z její bídy a jemně ji oděl spravedlností jejího nebeského Otce.

Když se učedníci vrátili ke studni, našli svého ctěného učitele v hovoru s touto ženou. Jan zaznamenal: „*Nikdo se neodvážil zeptat: „Proč s ní mluvíš?“*“ (Jan 4,27 - NIV). Proč se neptali? Věděli, že Ježíš si byl dokonale vědomý svého mužství a své vlastní hodnoty a neměl zapotřebí ženy ponižovat a dokazovat si tak své chlapství. Ježíš nikdy žádnou ženu nezastrašoval ani sexuálně neobtěžoval. A ani jeho si nikdy žádná žena nedovolila ponížít nebo

zahanbit. Ježíš nehleděl na něžné pohlaví chtivě a ani na jeho adresu nevhodně nevtipkoval. Nemusel si nic dokazovat. Byl stoprocentním mužem.

Právě proto je Ježíš rovnou měrou vzorem pro muže i pro ženy. Ježíš povzbuzoval všechny ženy, které k němu přicházely, a ujišťoval je o jejich hodnotě. Ženy v něm nalézaly vzor pravého muže. Muži v něm viděli vzor, jakým sami chtěli být.

ZÁVĚR

Žijeme ve světě, který k matkám a ženám obecně chová jistou míru sentimentu. Na Den matek jim posíláme přání, dáváme jim dary a možná máme ve zvyku pozvat svou manželku či maminku do restaurace. Jak se k nim ale chováme během všedních dní? Tak, jako by to byla podřadná stvoření, která se hodí jen na vaření, uklízení a rození dětí? Spojené státy mají jeden z nejvyšších podílů násilí páchaného na ženách a zneužívání mladých dívek. Jsme jednou z největších žump světa v oblasti pornografického průmyslu. Nemáme velké morální právo kritizovat a odsuzovat muslimský svět.

Ježíš naproti tomu ke své matce i k ostatním ženám choval nehlubší respekt. Všem ženám můžeme prokazovat úctu, když se k nim budeme chovat se stejnou láskou a úctou, jakou jim projevoval Ježíš.

Něžné pohlaví se často stává terčem zneužívání a ponižování mužů - někdy velmi hrubého a krutého. Ježíš je však dokonalý muž, který je hoden následování. Je obrazem muže, jakého Bůh přeje každé ženě v životě poznat.

Doug Clark je oblastním ředitelem Assemblies of God v oblastech Blízkého východu a Severní Afriky.

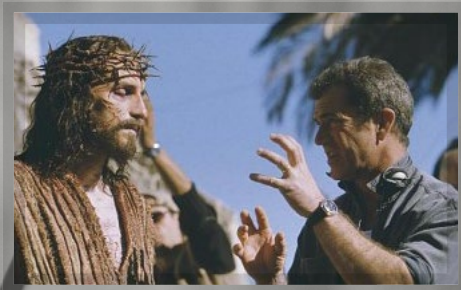
Poznámky:

1. Některé biblické verše použité v tomto článku představují parafrázi autora článku.

2. Kenneth E. Bailey: *Poet and Peasant Through Peasant Eyes* (Básník a rolník očima rolníka), Grand Rapids: William B. Eerdmans, 1983).

VÝZVA VELIKONOČNÍHO TÝDNE PRO CÍRKEV

Warren Flattery

V roce 2004 přišel do kin film *Umučení Krista*. Film popisuje posledních dvanáct hodin života Krista, vtěleného Božího syna. Začíná jeho zápasem v Getsemanské zahradě a provází ho jeho mučením a smrtí na kříži. Film končí krátkým popisem Kristova vzkříšení.

Wikipedie k úspěchu filmu uvádí následující informace: „Film *Umučení Krista (The Passion of the Christ)* měl premiéru ve Spojených státech dne 25. února 2004. Odhaduje se, že během první fáze jeho promítání v USA se na něj prodalo 59 625 500 lístků.“

V Malajsii film vládní cenzori původně úplně zakázali. Po protestech ze strany křesťanských vedoucích byl zákaz nakonec zrušen. Film však směli navštívit jen diváci z řad křesťanů, kterým bylo dovoleno jej shlédnout v k tomu speciálně vyhrazených kinosálech. V Izraeli nebyl film zakázán. Přesto se v kinech nikdy neobjevil, protože o něj žádný izraelský distributor neprojevil zájem.“

Film slavil relativně velké úspěchy i v některých zemích s hojně zastoupeným muslimským obyvatelstvem, například v Egyptě, kde se zařadil mezi dvacítku nejúspěšnějších filmů roku 2004. Film se řadí k nejvýdělečnějším filmům všech dob – po celém světě vydělal 611 899 420 dolarů.

Ačkoliv se jedná o film z hollywoodské produkce, otevřel mnoha miliónům lidí z celého světa oči ohledně toho, kým je ve skutečnosti Ježíš a s jakým záměrem přišel na tento svět.

Aby člověk porozuměl výzvě *Umučení Krista* pro církev, musí předně porozumět událostem velikonočního týdne neboli kontextu posledních dvanácti hodin Kristova pozemského života na této zemi. V židovském kalendáři šlo o týden velikonočních svátků Pascha.

DŮLEŽITOST VELIKONOČNÍHO TÝDNE PRO AUTORY EVANGELIÍ

Pisatelé evangelií zjevně považovali události velikonočního týdne za mimořádně důležité. Záznamy o nich tvoří přibližně třetinu Matoušova a Markova evangelia, dvacet procent Lukášova evangelia a celých čtyřicet procent evangelia Janova. Přibližně třetina všech evangelií je tedy věnována Kristovu učení a událostem, které se udály během velikonočního týdne.

Velikonoční týden započal Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma v neděli, kterou dnes nazýváme Květná či Palmová. Končí následující nedělí – nedělí vzkříšení (či Slavností zmrtvýchvstání). V ten večer Ježíš předal svým učedníkům *Velké pověření*.

UČENÍ A UDÁLOSTI VELIKONOČNÍHO TÝDNE DEN PO DNI

Během velikonočního týdne došlo ke dvěma demonstracím síly. Tu první vykonal římský prefekt Pilát. Představovala časově omezenou demonstraci síly dočasného římského impéria. Tu druhou vykonal Ježíš Kristus. Představovala demonstraci síly věčného Božího království.

1. den velikonočního týdne - Palmová neděle

Blízký východ byl v té době okupován a spravován Římským impériem. Pilát, římský prefekt judské provincie, nežil přímo v Jeruzalémě, ale v Cesareji na pobřeží Středomořského moře. Kdykoliv se však v Jeruzalémě odehrávala nějaká zvláštní událost, Pilát do města přijel, aby poměpěně demonstroval moc Římského impéria a preventivně zamezil případným pokusům o svržení římské vlády.

První den velikonočního týdne, nebo možná ještě o pár dní dříve, rozehrál Pilát demonstraci síly dočasně viditelného světa. Přijel do Jeruzaléma, aby se zúčastnil židovských velikonočních svátků. Nepochybně do města vjel na hřbetě toho nejkrásnějšího koně z celé země. Přijel k Jeruzalému od západu a projel branou, které se dnes říká Jaffská brána. Nepochybně ho doprovázela početná kavalérie jezdců na koních a mnoho pěších vojáků. Byla to okázalá podívaná, triumfální přehlídka imperiální moci.

Prvního dne velikonočního týdne však rozehrál demonstraci síly i Ježíš z Nazareta – duchovní demonstraci moci, jejíž dopad přesahoval práh věčnosti. Hned zrána vyšel z Betánie po východním svahu Olivové hory a došel až do obce Betfage, ležící na vrcholu hory. Tam osedlal oslíka, aby se naplnilo proroctví ze Zacharjáš 9,9 a sjel na jeho hřbetě zpět dolů po západním svahu Olivové hory napříč Kidronským údolím. Odtud vjel Lví branou do jeruzalémského Starého města.

Zástupy lidí, kteří ho doprovázeli, se domnívaly, že přijíždí svrhnout Římské impérium a obnovit svrchovanost židovského lidu. Proto před něj prostíraly své pláště a radostně pokřikovali: „*Hosana! Hosana na výsostech!*“ (Matouš 21,9). Ježíš však nepřijížděl svrhnout Římské impérium. Chystal se svěst rozhodující bitvu se satanem. Přicházel ustanovit a vyhlásit Boží království!

Ježíš věděl, že jakmile si zástupy uvědomí, že nepřišel svrhnout Římské impérium, připojí se k náboženským vůdcům a budou volat po jeho ukřižování. Proto při sestupu z Olivové hory k Jeruzalému zastavil a plakal nad městem:

„*Kdybys aspoň v tento svůj den poznalo i ty, co je k tvému pokoji. Avšak nyní je to před tvýma očima skryto. Neboť přijdou na tebe dny, kdy tě tvoji nepřátelé obklopí náspem, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají se zemí tebe i tvé děti v tobě a nenechají v tobě kámen na kameni za to, že jsi nepoznalo čas svého navštívení!*“ (Lukáš 19,42-44).

Potom Ježíš za křiku zástupů vjel do Jeruzaléma. Lidé mu provolávali slávu: „*Hosana synu Davidovu*“ (Matouš 21,9). Vešel do chrámu a chvíli se po něm rozhlížel. Protože se ale již stmívalo, vrátil se do Betánie, kde spolu s dvanácti učedníky přenocoval.

Ačkoliv v tom čase Ježíš ještě nepřišel do Jeruzaléma ustanovit pozemské království, víme, že jednoho dne to udělá. Podrobí si národy světa a ustanoví své tisícileté království. Jan ve svém vidění, přijatém na ostrově Patmos, říká:

„*A uviděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň, a ten, kdo na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý; spravedlivě soudí a bojuje. Jeho oči byly jako plamen ohně a na hlavě měl mnoho diadémů; má napsané jméno, které nezná nikdo než on sám. Je oblečen do pláště zbroceného krví a jeho jméno je Slovo Boží. A vojska, která jsou v nebi, jela za ním na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází veliký ostrý meč, aby jím bil národy; bude je pást železnou berlou. On bude šlapat lis vína planoucího hněvu Všemohoucího Boha. Na plášti a na svém boku má napsáno jméno: KRÁL KRÁLŮ a PÁN PÁNŮ*“ (Zjevení 19,11-16).

2. den velikonočního týdne - pondělí

V pondělí ráno vyrazil Ježíš z Betánie zpět do Jeruzaléma. Byl hladový. Uviděl fíkovník a přišel až k němu. Strom měl na sobě listy, což znamenalo, že měl mít i fíky, ačkoliv nebylo období fíků. Ježíš na něm však žádné fíky nenašel. Marek popisuje: „*I řekl mu: ‚Ať již navěky z tebe nikdo ovoce nejl!‘ A jeho učedníci to slyšeli*“ (Marek 11,14). Učedníci si jistě kladli otázku, co to má znamenat.

Ježíš pokračoval v cestě do města. Vstoupil do chrámu. Začal z něj vyhánět lidi, kteří v něm nakupovali a prodávali. Zpřevracel stoly směnárníků. Potom učil lid: „*Což není napsáno: ‚Můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy? Vy jste jej však učinili jeskyní lupičů!‘*“ (Marek 11,17). Následovalo uzdravovací shromáždění. Matouš říká, že „*k němu v chrámě přistoupili slepí a chromí a on je uzdravil*“ (Matouš 21,14). Shromážděné děti hlasitě provolávaly Ježíši slávu, stejně jako zástupy o den dříve: „*Hosana synu Davidovu*“ (Matouš 21,15).

Velekněží a učitele zákona to popudilo. Řekli Ježíši: „*Slyšíš, co tihle říkají?*“ Ježíš jim odpověděl: „*Ano. Nikdy jste nečetli: ‚Z úst nemluvnat a kojenců sis připravil chválu?‘*“ (Matouš 21,16).

Velekněží, učitelé zákona a vůdci lidu začali hledat způsob, jak se Ježíše zbavit a zabít ho. Báli se ale lidí, protože řada z nich se podívovala nad Ježíšovým učením a nad zázraky, které činil.

Na konci dne se Ježíš opět vrátil do Betánie.

3. den velikonočního týdne - úterý

V úterý ráno, zatímco Ježíš se svými učedníky šel z Betánie do Jeruzaléma, si učedníci všimli stromu, který Ježíš o den

dříve proklel. Petr řekl Ježíši: „*Rabbi, hled' ten fíkovník, který jsi proklel, je uschlý*“ (Marek 11,21).

V tu chvíli dal Ježíš učedníkům mimořádně důležitou lekci ohledně modlitby. Vyzval je: „*Mějte víru Boží. Amen, pravím vám, že kdo by řekl této hoře: 'Zvedni se a vrhni se do moře' a nezapochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že co říká, se děje, bude to mít. Proto vám pravím: Věřte, že jste všechno, za cokoliv se modlíte a oč žádáte, přijali, a budete to mít*“ (Marek 11,22-24).

Chtěl jim tím říct, že modlitba není jen pouhou prosbou nebo naším požadavkem na Boha. Modlitba je komunikace s Bohem, během níž: (1.) uvádíme svou vůli do souladu s Boží vůlí pro nás a náš život, (2.) Bůh uvádí svou vůli do souladu s našimi touhami a požadavky.

Náš modlitební život navíc úzce souvisí s tím, abychom měli ochotu odpouštět, což je podmínkou k naplnění zaslíbení o vyslyšených modlitbách. Ježíš pokračoval: „*A kdykoliv stojíte a modlíte se, odpouštějte, máte-li proti někomu něco, aby vám i váš Otec, který je v nebesích, odpustil vaše přestoupení. Jestliže však vy neodpouštíte, ani váš Otec, ten v nebesích, neodpustí vaše přestoupení*“ (Marek 11,25-26).

Zbytek dne strávil Ježíš vyučováním svých učedníků, náboženských vůdců a každého, kdo mu byl ochotný naslouchat. Vyprávěl mnoho příběhů a podobenství o Božím království, o událostech, které měly brzy nastat, a o budoucím dění na konci věku církve. Náboženští vůdci – stejně jako v tuto chvíli už i většina prostých lidí – však Ježíše a jeho učení nepřijímali. Nadále promýšleli způsob, jak by ho zajali a zabil.

4. den velikonočního týdne - středa

Většina odborníků na Bibli je přesvědčena o tom, že středa byla pro Ježíše dnem odpočinku, modliteb a rozjímání. Tvrdí, že v ten den zůstal v Betánii a připravoval se na to, co ho čekalo ve čtvrtek a v pátek.

Zdá se však rozumné předpokládat, že v ten den Ježíš vyšel s učedníky na Olivovou horu, kde s nimi sdílel to, čemu se někdy říká kázání na rozloučenou. To je zaznamenáno ve čtrnácté až sedmácté kapitole Janova evangelia. Ježíš by ho vzhledem k jeho délce zřejmě nestihl pronést v čase mezi Poslední večeří ve čtvrtek večer a svým ukřižováním v pátek odpoledne. Proto zde uvedeme hlavní myšlenky tohoto kázání.

Ježíš ve svém posledním kázání učedníkům zdůraznil především dva body.

Na počátku prohlásil: „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho*“ (Jan 14,6-7). Právě takové výroky doháněly náboženské vůdce k šílenství.

V další části kázání strávil Ježíš většinu času vyprávěním o díle a službě Ducha svatého. Lukáš bývá často považo-

ván za učedníka s největším letničním důrazem, protože je to právě on, kdo podrobně hovoří o zkušenostech prvních křesťanů s mluvením v jiných jazycích. Ve skutečnosti však dílo a službu Ducha svatého zdůrazňoval Jan více než Lukáš. Kázání na rozloučenou končí takzvanou Ježíšovou velekněžskou modlitbou. Představovala specifickou modlitbu za jeho učedníky. Modlil se, aby všichni jeho učedníci spolu s lidmi, kteří se jimi teprve stanou prostřednictvím jejich služby, duchovně rostli a stali se zralými následovníky Ježíše podle Otcových představ.

Ať už Ježíš toto své závěrečné kázání pronesl ve středu nebo ne, odborníci na Bibli věří tomu, že Ježíš většinu dne strávil se svými nejbližšími přáteli a následovníky. Nepochybně také strávil hodně času na modlitbách a rozjímáním. Připravoval se tak na to, co ho čekalo ve čtvrtek a v pátek.

Většina učitelů Bible věří tomu, že právě ve středu Jidáš Iškariotský zašel do Sanhedrinu, aby učinil svou nabídku zradit Ježíše. Ta byla přijata a on dostal zálohu ve výši třiceti stříbrných oplátkou za Ježíšovo vydání.

5. den velikonočního týdne - čtvrtek

Čtvrtek byl dnem každoročních svátků nekvašených chleboů, velikonoční hostiny zvané Pesach. Ježíš měl brzy naplnit smysl těchto svátků – jeho tělo mělo být vydáno pro naše uzdravení a jeho krev prolita pro naše spasení.

Ježíš během večeře ustanovil památku Večeře Páně. Když Kristovi následovníci jedí chléb a pijí víno jako symboly jeho těla a jeho prolité krve, připomínají si jejím prostřednictvím oběť, kterou pro ně Pán vykonal. Svě učedníky vybídl k tomu, aby Večeři Páně přijímali často a vždy tak činili „*na jeho památku*“ (1. Korintským 11,25-26).

Potom Ježíš svým učedníkům řekl: „*Amen, pravím vám, že jeden z vás mne zradí, ten, který jí se mnou*“ (Marek 14,18). Všichni učedníci se ho jeden po druhém ptali: „*Snad ne já?*“ (Marek 14,19). Ježíš odpověděl: „*Jeden z Dvanácti, který se mnou namáčí v míse*“ (Marek 14,20). Byl to Jidáš Iškariotský, který v tu chvíli již promýšlel, jakým způsobem ho zradí.

Zároveň v té době propukl mezi učedníky spor ohledně toho, kdo má být považován za nejvýznamnějšího z nich. Ježíš jim k tomu řekl: „*Kdo je mezi vámi největší, buď jako ten nejmenší, a kdo je vedoucí, buď jako ten, který slouží*“ (Lukáš 22,26).

Následně „*vstal od večeře a odložil své šaty, vzal Iněné plátno a přepásal se. Potom nalil do umyvadla vodu a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, kterým byl přepásán*“ (Jan 13,4-5). Svým příkladem učedníkům ukázal, jak mají jeden druhého milovat a vzájemně si sloužit.

Po večeři Ježíš s učedníky opustil horní místnost, ve které stolovali, a společně odešli do Getsemanské zahrady. Tam se Ježíš v zoufalé agónii modlil za to, aby se v jeho životě děla Otcova vůle. Lukáš zaznamenává: „*Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky*

krve, které kanuly na zem“ (Lukáš 22,44). Modlitbu zakončil tím, že Otcí řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné, přenes tento kalich ode mne, ale ne, co chci já, ale co ty“ (Marek 14,36).

Jidáš Iškariotský Ježíše zradil polibkem. Ježíš byl zatčen a odveden do domu velekněze Kaifáše. Shromáždil se Sanhedrin, který ho chtěl řádně odsoudit. Marek popisuje: „Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho odsoudili k smrti, ale nenalézali. Neboť mnozí proti němu křivě svědčili, ale jejich svědectví nebyla stejná“ (Marek 14,55-56). A pokračuje:

Znovu se ho velekněz otázal a řekl mu: „Jsi ty Mesiáš, Syn Požehnaného?“

Ježíš řekl: „Já jsem. A spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího s nebeskými oblaky.“

Velekněz roztrhl svá roucha a říká: „Nač ještě potřebujeme svědky? Slyšeli jste rouhání. Jak se vám to jeví?“

Všichni ho odsoudili, že je hoden smrti. A někteří na něho začali plivat, zahalovat mu tvář, bít ho pěstmi a říkat mu: „Zaprorokuj!“ A biřící ho zasypali ranami. (Marek 14,61-65)

Během těchto událostí Petr třikrát popřel, že zná Ježíše, dříve než kohout zakokrhal – přesně tak, jak mu to jeho Mistr předpověděl.

6. den velikonočního týdne - pátek

Pátek byl nejtěžším dnem velikonočního týdne. Byl to den ukřižování. Ježíš přetrpěl několik nezákonných soudních přelíčání, jejichž výsledkem byl rozsudek smrti ukřižováním. Mnoha způsoby jej mučili a vysmívali se mu. Nakonec ho přibili na dřevo kříže, kde umíral potupnou smrtí. V době, kdy na kříži v agónii trpěl trýznivou bolestí, pronesl Ježíš několik následujících výroků:

Mezi devátou hodinou ranní a polednem:

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lukáš 23,34).

Jednomu ze zločinců, který byl ukřižován spolu s ním, řekl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji“ (Lukáš 23,43). Svě matce řekl ohledně Jana: „Ženo, hle, tvůj syn.“ A Janovi: „Hle, tvá matka“ (Jan 19,26-27).

Po třech hodinách temnoty okolo třetí hodiny odpolední řekl:

„Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“ (Matouš 27,46; Marek 15,34).

„Žízním“ (Jan 19,28).

„Dokonáno jest“ (Jan 19,30).

„Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lukáš 23,46).

Marek popisuje, co následovalo: „Ježíš vydal mocný hlas a vydechl naposled. A opona svatyně se roztrhla ve dvě odshora až dolů. Když setník, který stál blízko naproti němu, uviděl, že takto vydechl, řekl: „Tento člověk byl opravdu Boží Syn“ (Marek 15,37-39).

Tělo odnesl s Pilátovým svolením Josef z Arimatie. Jan vypráví: „Přišel také Nikodém, který k němu poprvé přišel v noci, a nesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je s těmi vonnými věcmi do Iněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem“ (Jan 19,39-40).

Pohřbili jej do Josefova hrobu, přivalili kámen ke vchodu a následně odešli (Matouš 27,60).

7. den velikonočního týdne - sobota

Matouš říká: „Nazítří, to je po přípravě na svátek, se u Piláta shromáždili velekněží a farizeové a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že onen svůdce ještě za svého života řekl: »Po třech dnech vstanu.« Rozkaž tedy, ať je do třetího dne hrob zajištěn, aby nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: »Vstal z mrtvých.« A bude poslední blud horší než ten první“ (Matouš 27,62-64).

A potom: „Pilát jim řekl: „Máte stráž. Jděte a zabezpečte to, jak umíte.“ Oni pak šli a zabezpečili hrob tak, že zapečetili kámen a postavili k němu stráž“ (Matouš 27,65-66).

8. den velikonočního týdne - neděle vzkříšení (Slavnost zmrtvýchvstání)

V neděli časně zrána, zřejmě ještě před úsvitem, Ježíš vstal z mrtvých.

Marie Magdalská, Ježíšova matka Marie a další ženy se šly podívat na hrob. Chtěly pomazat Ježíšovo tělo. Cestou přemýšlely, kdo jim od hrobu odvalí kámen. Když dorazily na místo, zjistily, že kámen je od hrobu odvalen.

Na kameni seděl anděl, který ženám řekl: „Nebojte se. Vždyť vím, že hledáte Ježíše, toho ukřižovaného. Není zde, neboť byl vzkříšen, jak řekl“ (Matouš 28,5-6).

Marie Magdalská se spolu s ostatními ženami okamžitě rozběhla říci učedníkům, že Ježíš vstal z mrtvých. Ti jim ale nevěřili. Přesto se však Petr spolu s jedním dalším učedníkem - s největší pravděpodobností šlo o Jana - rozběhl k hrobu. Vešli dovnitř a zjistili, že tělo zmizelo. Jan uvěřil (Jan 20,8), ale Petr odešel a podívoval se nad tím, co se stalo (Lukáš 24,12).

CO SE STALO BĚHEM VELIKONOČNÍHO TÝDNE?

Duchovní demonstrace síly, kterou Ježíš rozehrál v den, který dnes nazýváme Palmovou (či Květnou) nedělí, skončila úplným vítězstvím Ježíše Krista a Božího království následující nedělí (dnes zvanou Slavnost zmrtvýchvstání). V pátek Ježíš zemřel na dřevu kříže na Golgotě. V neděli ráno však Kristus vstal z mrtvých.

Ježíš vypil do dna kalich hříchu a hanby za všechny hříchy lidstva všech dob. Nad hříchem a vinou zvítězil prolitím své nevinné krve na kříži, kde zaplatil pokutu za naše hříchy a zajistil nám odpuštění, které nám umožňuje obnovit společenství s všemohoucím Bohem. Svým zmrtvýchvstáním nám otevřel cestu k věčnému životu a společenství s Bohem, která je dostupná každému, kdo v něj uvěří a přijme ho za svého Spasitele a Pána.

Když Pavel píše o Večeři Páně, říká: „*Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde*“ (1. Korintským 11,26). Ano, Ježíš Kristus přijde znovu a ustanoví zde na zemi své Království. Bude v něm vládnout a kralovat jako Pán pánů a Král králů!

PROČ NÁBOŽENŠTÍ VŮDCOVÉ ODMÍTLI JEŽÍŠE?

Náboženští vůdcové Ježíše nenáviděli. Obviňovali ho z rouhání. Nakonec ho přivedli před soud. Lukáš píše:

„*A když nastal den (následující den po událostech v Getsemanské zahradě), shromáždilo se staršovstvo lidu, velekněží a učitelé Zákona, odvedli ho před svou veleradu a říkali: ‚Řekni nám, jsi-li ty Kristus.‘ Řekl jim: ‚Řeknu-li vám to, zajisté neuvěříte. Zeptám-li se, zajisté mi neodpovíte. Od této chvíle však bude »Syn člověka sedět na pravici Moci Boží!«.* Všichni řekli: *‚Ty tedy jsi Syn Boží?‘ On jim řekl: ‚Vy říkáte, že Já jsem.‘ Oni řekli: ‚Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!‘*“ (Lukáš 22,66-71).

Velekněží a učitelé Zákona sami sebe přesvědčovali o tom, že Ježíš je vinen rouháním.

Existovaly však ještě jiné, přízemnější důvody k tomu, aby náboženští vůdcové Ježíše nenáviděli. Ohrožoval jejich náboženský systém, tradice a životní styl. Navíc se stýkal s hříšníky, kterými oni opovrhovali. Proto ho nakonec přivedli k římskému prefektu Pilátovi a požadovali pro něj trest smrti.

Který z jeho výroků v nich však vyvolával největší emoce a byl důvodem jejich nenávisti a odmítání Ježíše? Při hledání odpovědi na tuto otázku se vrátíme zpátky k třetímu dni velikonočního týdne. Ve snaze chytit Ježíše do pasti mu náboženští vůdcové z několika různých frakcí kladli obtížné otázky. V jeho odpovědích na tyto otázky možná najdeme důvod, proč jej náboženští vůdci nenáviděli a odmítali.

Nejprve se ho ptali na jeho autoritu: „*V jaké pravomoci činiš tyto věci? Kdo ti dal tuto pravomoc?*“ (Matouš 21,23). Namísto odpovědi jim Ježíš položil otázku ohledně Jana Křtitele, na kterou nedokázali odpovědět. Proto jim ani on neodpověděl na otázku, týkající se zdroje jeho autority. V tuto chvíli nenaznačil, proč si myslí, že ho náboženští vůdcové odmítají.

Potom mu položili otázku ohledně placení daní. Odpověděl: „*Co je císařovo, odevzdejte císaři, a co je Boží, Bohu*“ (Marek 12,13-17). Ani nyní nenaznačil, proč se domnívá, že ho náboženští vůdcové nepřijímají.

Nakonec se ho zeptali na manželství a vzkříšení. Odpověděl: „*Nebloodíte právě proto, že neznáte Písma ani Boží moc? Neboť když vstanou z mrtvých, nežení se ani se nevdávají, ale jsou jako andělé v nebesích. Bůh není Bohem mrtvých, ale žijících. Velmi bloudíte!*“ (Marek 12,18-27).

Touto odpovědí Ježíš ukazuje dva kořeny nenávisti a odmítání své osoby ze strany náboženských vůdců:

Neznali Písmo (nebo mu spíše nerozuměli). Dokázali správně citovat biblické verše, ale nechápali jejich skutečný smysl. Potřebovali, aby jim ho někdo vyložil.

Neznali (osobně nezakoušeli) Boží moc. Člověk, který chce zakoušet Boží moc, musí podle Marka 11,24 a Marka 14,36 trávit kvalitní čas na modlitbách a v rozhovoru s Bohem.

VÝZVA VELIKONOČNÍHO TÝDNE PRO CÍRKEV

Po jeho vzkříšení a potom, co se u hrobu ukázal ženám, se Ježíš ukázal Petrovi (1. Korintským 24,34). Potom se zjevil dvěma mužům cestou do Emauz. Ti řekli jeden druhému: „*Což v nás srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?*“ (Lukáš 24,32).

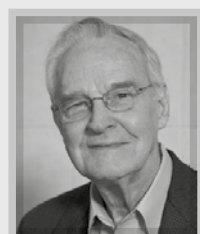
Lukáš dále vypráví: „*A v tu hodinu vstali, vrátili se do Jeruzaléma a našli shromážděných těch jedenáct i ty, kteří byli s nimi, a ti jim říkali, že Pán byl skutečně probuzen z mrtvých a ukázal se Šimonovi. A oni vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba*“ (Lukáš 24,33-35).

Nakonec se toho večera Ježíš zjevil učedníkům, kteří byli v zavřené místnosti. Jidáš Iškariotský měl tak silné výčitky svědomí kvůli tomu, že zradil Pána, že krátce poté spáchal sebevraždu. Ani Tomáš v tu chvíli nebyl s učedníky. Během tohoto setkání Ježíš svým učedníkům předal *Velké pověření*, když řekl: „*Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás*“ (Jan 20,21).

Výzvou velikonočního týdne pro církev je vyprávět a vysvětlovat světu Kristův příběh – ten největší a nejužasnější příběh, jaký byl kdy vyprávěn – příběh o Ježíši, Spasiteli světa. Musíme udělat vše, co bude v našich silách, abychom s ním seznámili každou živou duši.

Výzvou velikonočního týdne pro církev je Ježíšovo Velké pověření, které nám svěřil!

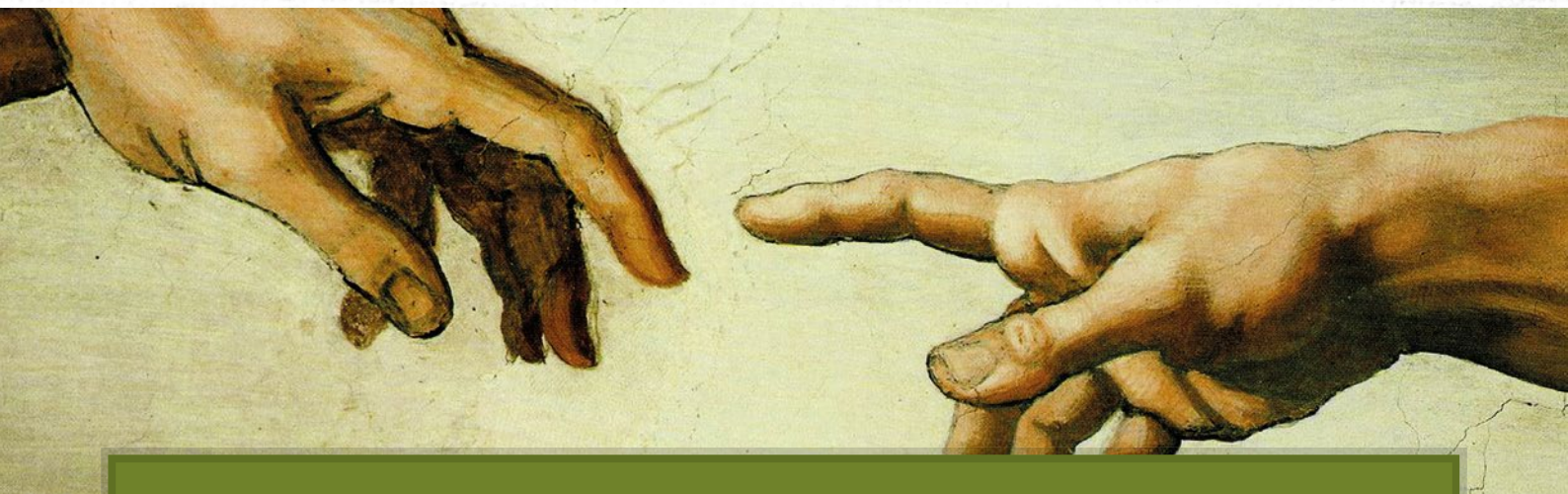
WARREN FLATTERY je projektovým ředitelem Fire Bible (Ohnivá Bible) v nakladatelství Life Publishers ve Springfieldu v Missouri. Více než 50 let je misionářem, sloužícím v Jordánsku, Evropě a Izraeli.

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ | 15. ČÁST

ABSOLUTNÍ ODDANOST

Maurice Lednický

Historie lidstva zná příběhy lidí, kteří byli někomu natolik oddaní, že za něj dokázali položit svůj život. Obětovali se pro člena rodiny, přítele, politického vůdce nebo dokonce pro svůj národ. Tato oddanost je pozoruhodná, i když bezmezná loajalita někdy sloužila zlému či pošetilému záměru. Je-li někdo naproti tomu označen za zrádce, vyvolává to v nás pocit opovržení. Prokazovat někomu zpočátku oddanost a potom svůj závazek vůči němu popřít zrádným činem mívá ve většině zemí světa za následek přísný trest, někde i trest smrti.

Podívejme se na toto téma z duchovní perspektivy. Jak vážně bychom měli brát svůj závazek vůči Ježíši Kristu? Jako Boží děti nesmíme být v tomto svém závazku rozdvojeni. Našeho Pána uctíváme, milujeme a sloužíme mu nikoliv ze strachu nebo z povinnosti, ale proto, že prokazovat čest a úctu tomu, kdo nás vykoupil z následků naší hříšné neposlušnosti, která by nás jinak přivedla k věčnému zatracení je pro nás výsadou.

Milujeme ho, protože on jako první miloval nás...

ABSOLUTNÍ ODDANOST

Slovo *zrádce* v nás vyvolává nepřátelské pocity vůči člověku, který je ze zrady obviněn. Druhým extrémem je *fanatický stoupenec*, který se zaslepeně oddá nějaké myšlence, ať už jde o politiku či náboženství. Takový člověk je obvykle vnímán jako bouřlivý a lehkovážný, často se sklony k násilí. Představuje slona v porcelánu, ochotného pro své poslání udělat naprosto cokoli. Zmiňuji tyto dva výrazy proto, že Kristovi následovníci někdy bývají označováni oběma z nich. Už Ježíše označili za zrádce – a to jak judaismu (Matouš 26,62-67), tak římské vlády (Jan 19,4-16). Krátce po vylití Ducha svatého na den Letnic židovští náboženští vůdci používali obě obvinění proti apoštolům. Obviňovali je z toho, že odvracejí lid od Mojžíšova zákona a fanaticky se jej snaží přesvědčovat k následování Krista (Skutky 3-4). Římské politické vůdci z okolí Jeruzaléma a Judeje se chtěli vyvarovat konfliktu s římskou politickou mašinérií a snažili se zachovat pokoj v židovské komunitě. Proto se brzy připojili k bouři nevole, která se snášela na křesťany, a jejich pronásledování tím nabralo na intenzitě (Skutky 12,1-4).

Obvinění na adresu křesťanů byla zjevně falešná. Tito nadšení, Duchem naplnění svědci se nesnažili obrátit lidi proti Zákonu a prorokům, ale ukázat jim Ježíše Krista jako zaslíbeného Mesiáše, který naplnil Starou smlouvu. Ježíš je vyučoval principům duchovního království. Neměli vůbec v úmyslu shromažďovat lidi k pokusu o státní převrat a převzetí moci. Přesto se křesťané stávali obětními beránky, které využíval politický systém té doby. Stali se snadným terčem – neměli totiž žádný vojenský výcvik ani tendence bojovat. Je to tak již téměř dva tisíce let. Falešní náboženští vůdci a političtí diktátoři dodnes rádi obviňují děti nejvyššího Boha, když za něco potřebují na někoho svalit vinu.

Co to má ale společného s naší oddaností Ježíši Kristu? Jen to podtrhuje skutečnost, že člověk, který chce být jeho služebníkem, za to musí platit vysokou cenu. Stáhneme se kvůli tomu tedy raději stranou? Ani v nejmenším – pokud ovšem rozumíme duchovnímu království a jeho poslání v současném světě! Jakými způsoby můžeme svou věrnou oddanost Ježíši prakticky vyjádřit?

Předně a na prvním místě svou poslušností. Ačkoliv s námi Kristus není fyzicky, máme Boží slovo a Ducha svatého, který vede naše kroky. Poté, co Ježíš sedmkrát použil frázi „*Já jsem*“ (Jan 14,1-12), vyzval své učedníky následujícími slovy: „*Jestliže mne (skutečně) milujete, budete zachovávat (poslušně plnit) má přikázání*“ (Jan 14,15 – Amplified Bible). O několik veršů dále svůj výrok fakticky opakuje: „*Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě (skutečně) miluje*“ (Jan 14,21 – Amplified Bible). O něco později v rámci stejné promluvy myšlenku dále rozvádí: „*Zachováte-li má přikázání (budete-li vytrvale poslušní mým instrukcím), zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*“ (Jan 15,10 – Amplified Bible). Petr s Janem mluvili s odvážnou smělostí k uraženým, žárlivým židovským náboženským vůdcům trvajícími na tom, aby přestali s lidmi mluvit o Ježíši. „*Posuďte, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás více než Boha. Neboť my nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli*“ (Skutky 4,19-20). Když je později znovu předvolali ve stejné věci, neustoupili, a řekli: „*Boha je třeba poslouchat více než lidi*“ (Skutky 5,29). Když cestou do Říma Pavel vyprávěl králi Agripovi o své zkušenosti z cesty do Damašku, zdůraznil: „*Nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění*“ (Skutky 26,19). Bez poslušnosti se nemůžeme líbit Bohu. Projevujeme mu tak svou lásku. To je neměnná pravda. A jen tak mimochodem, abych byl správně pochopen, zmínění muži NEMLUVILI PROTI žádnému člověku ani proti vládním autoritám. Jejich poselstvím vždy zůstával živý Kristus, vzkříšený Boží syn.

Odmítnutím udělat kompromis v našem poselství. Boží slovo představuje konečnou autoritu pro náš osobní život a jediný zdroj zjevení ohledně spasení člověka. „*Víra přichází ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží*“ (Římanům 10,17 – KJV). „*A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni*“ (Skutky 4,12). V současné době často slyšíme pojem „držet se myšlenky“ (je to však všeobecný, politický žargon, který nemá nic společného s evangeliem). Znamená to zůstat u hlavního tématu a vyvarovat se zbytečných odboček. Držíme-li se Krista, kážeme pravdu, která je zjevená v jeho slově. Pravdu o milosti i o soudu, o věčné naději i věčném trestu. Jan Křtitel, když Antipovi řekl, že se podle zákona nemůže oženit s manželkou svého bratra, přišel o hlavu. Herodiada byla zlá žena, která Janem opovrhovala kvůli tomu, že odsuzoval její cizoložné manželství. Nakonec to byla ona, kdo zosnoval jeho popravu (Matouš 14,1-12 a Marek 6,14-29).

SPRÁVNÉ je vždy SPRÁVNÉ...

ZLÉ je vždy ZLÉ!

Boží slovo zjevuje pravdu a pravda se nemění podle toho, kdo zrovna vládne, podle politické praxe či na základě názorů vlivných či naopak obyčejných lidí.

Rozhodnutí nedělat kompromisy na druhou stranu nemá vést k hrubému chování či odsuzování druhých.

Srdce poslušného služebníka by mělo reagovat jinak. Láska přináší hojnost milosrdenství a milosti. Láska ovšem člověka nevede ani do falešného pocitu bezpečí. Ve Staré smlouvě k tomu v knize Ezechiel nalézáme nesmírně silné, burcující verše, které stojí za zamyšlení. Ezechiel byl kněz povolán za proroka, který sloužil židovskému lidu v době babylonského zajetí. Bůh mu vysloveně řekl, že tento lid je „*vzpurný, zatvrzelý a krutého srdce*“ (Ezechiel 2,3-4). Prorok takovému lidu nechtěl přinášet Boží poselství (Ezechiel 3,11-14). Pán ho však varoval: „*Když řeknu o ničemovi: Jistě zemřeš, a ty bys mu nepředal výstrahu a nepromluvil, abys ničemu varoval před jeho ničemnou cestou, abys mu daroval život; onen ničema zemře kvůli své zvrácenosti; jeho krev však vyhledám z tvé ruky. Ale pokud ty bys ničemu varoval a ten ničema by se neodvrátil od své ničemnosti a od své cesty, on pro svou zvrácenost zemře, zatímco ty jsi vysvobodil svou duši*“ (Ezechiel 3,18-19). Kázat správně poselství je vážná věc. V evangeliu není prostor pro fráze jako „snad je to pravda“ nebo „doufám, že to říkám správně“.

Prokazováním úcty Králi veřejně i v soukromí. Jana Křtitele následovalo poměrně dost lidí. Někteří byli jen zvědaví, jiní kriticky analyzovali jeho učení a další se posmívali. Všichni takoví se v zástupu na poušti našli. Byli tam však i mnozí, kdo naslouchali celým srdcem a upřímně věřili poselství, které Jan kázal. K nejvýznamnějším zaznamenaným výrokům Janovy služby zřejmě patří věta: „*On musí růst, já však se menšit*“ (Jan 3,30). Jan znal své poselství – zároveň ale znal i své poslání. Prohlašoval: „*Ten, který přichází za mnou, je silnější než já; jemu nejsem hoden ani nést sandály*“ (Matouš 3,11). „*Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem tu jen proto, abych mu připravil cestu... Raduji se z jeho úspěchu*“ (Jan 3,28-29 – NLT). Nic nesevřel o hlubším stupni vaší oddanosti Mistru, než když mu budete vždy vzdávat čest a slávu. Jen on je jí hoden.

Životní lekce: Oddanost se dá v životě projevovat různě – většinou k dobrým věcem. Věrnost rodině a přátelům, kteří ctí Pána, je dobrá věc a má svou odměnu. Víme, že cesty Páně jsou vždy správné a dobré. Proto by pro nás mělo být samozřejmé, že mu budeme věrně a oddaně sloužit. Ježíš použil jednoduchou ilustraci z oblasti zemědělství, aby tuto myšlenku zdůraznil. „*Nikdo, kdo vloží svou ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království*“ (Lukáš 9,62). V té souvislosti mi **na mysl přichází slova staré písně...**

*Svět leží za mnou a kříž přede mnou,
svět leží za mnou a kříž přede mnou,
svět leží za mnou a kříž přede mnou,
již nikdy zpět, již nikdy zpět.*

*Byť nikdo nešel, já půjdu za ním,
byť nikdo nešel, já půjdu za ním,
byť nikdo nešel, já půjdu za ním,
již nikdy zpět, již nikdy zpět.*

UVĚDOMTE SI, ŽE NEJSTE NENAHRADITELNÍ

Studie v oblasti poradenství kladou velký důraz na pomoc lidem nalézat jejich vlastní hodnotu. Pokud vás trvale někdo sráží, říká vám, že jste k ničemu a že v životě ničeho kloudného nedosáhnete, brzy tomu začnete věřit – a chovat se podle toho. Za běžných okolností skutečně platí, že vědomí vlastní hodnoty člověka může být jeho okolím buď narušeno, nebo naopak posíleno. Předpokládejme však, že daný člověk najde své „poslání“ či „smysl života“ – najde něco, co jej převyšuje, čemu může věřit, a stane se přijímaným součástí nějaké skupiny lidí. V takovém prostředí často rozkvete i ten, kdo byl dříve stydlivý a plachý a cítil se osaměle. Není výjimkou, že se ve skupině, v níž zažívá přijetí, zcela osmělí a mnohdy povstane do jejího čela.

Tento princip platí v běžném životě. Tím spíše si představte, jak velkou radost nalezne hříšník prožívající pocity viny a studu, když přijme v Kristu odpuštění. Brzy se takový člověk spasený z milosti zapojí do místní církve, která věří Bibli. Zažije tam přijetí ze strany dalších lidí s podobnou zkušeností s Vykupitelem, který i jim změnil život. Nově obrácený křesťan začne studovat Boží slovo a zažívat doslova exploze Božího zjevení. Prožívá lásku nebeského Otce. Začíná rozumět záměru Boha Stvořitele s lidstvem. Jeho vztah s Bohem a s Kristovými učedníky nově nadefinuje vědomí jeho vlastní hodnoty. Poprvé v životě má pro co žít.

To je skutečně krásný příběh. Pojďme si však popsat jeho možné pokračování. Po čase Bůh hojně požehná život tohoto člověka, který byl dřív ztracen. Stane se vedoucím místního sboru, jehož členové si ho váží a respektují ho, podobně jako širší okruh společnosti. *Starý život* dávno pominul a jeho *nový život* v Kristu vysoce převyšuje jeho nejmělejší představy. A tehdy se to stane. Jednou večer tento člověk na modlitbách uslyší, jak k jeho srdci jemně promlouvá Duch svatý. Bůh ho žádá, aby opustil své pohodlí a bezpečí a odjel mu sloužit do nějaké odlehlé oblasti v jiném národě. On přitom nezná kulturu ani jazyk lidí, k nimž ho Bůh posílá. Vláda jejich země je vůči křesťanům nepřátelská a v zemi žije jen hrstka věřících. Jak na to dotýčný odpoví? Zná Boží plán a ví, že si Bůh nepřeje, „aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2. Petrův 3,9). Zdá se být snadné a jednoduché zakončit příběh tím, že onen člověk nadšeně zvolá: „Ano, Pane!“ Skutečnost však často bývá jiná. Zřejmě to pro něj bude těžké rozhodování. Na jednu stranu ví, kým byl, než potkal Krista a že ho jeho dřívější životní styl ničil. Ví, že Velké poslání nás naléhavě vybízí kázat evangelium každému národu, rase a kmeni světa. Na druhou stranu si ale nedokáže představit, že by odložil všechny své pozemské jistoty. Existuje jen jediná cesta ke správnému rozhodnutí. Stejně jako každý z nás si tento požehnaný křesťan potřebuje uvědomit svou postradatelnost a rozhodnout se být ochotný nasadit svůj život v boji o ztracené duše.

V uvedeném příběhu vidíme psychologický posun od počáteční potřeby po získání vědomí vlastní hodnoty až k ochotě *obětovat svůj život* pro službu Kristu. Na prv-

ní pohled se zdá, že jde o opačný proces opětovné ztráty vědomí vlastní hodnoty. To současně je a není pravda. Je to pravda v tom smyslu, že už se v životě nezaměřujeme jen na své osobní potřeby, touhy a ambice, ale na důležitější věci. Není však pravda, že když se obětujeme, ztrácíme tím vědomí vlastní hodnoty. Je to právě naopak. Ve svém nitru si teď můžeme uvědomovat, že jsme nedílnou součástí plánu převyšujícího náš pozemský život. Plánu, který se zrodil ve věčnosti a jehož cílem je slavné, trvalé vítězství. To, do jaké míry nalezneme smysl života a hodnoty, které nelze koupit za peníze, je přímo úměrné míře ochoty položit sama sebe na oltář Kristovým záměrům.

„Není bláznem ten, kdo se vzdává věcí, jež si nemůže ponechat, aby získal ty, které nemůže ztratit.“

Jim Elliot, misionář mezi huaronskými indiány v Ekvádoru

Vzpomínáte si na následující Ježíšova slova, která promluvil k shromážděným zástupům a učedníkům? *„Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí jej; kdo by však svůj [pozemský] život zahubil kvůli mně, ten jej [svůj vyšší duchovní život ve věčném Božím království] zachrání. Vždyť co člověku prospívá, když získal celý svět, ale sebe poškodil nebo zahubil [pro věčné Boží království]?“* (Lukáš 9,24-25; Amplified Bible).

Pavel to dokládá výmluvným osobním svědectvím. Nejprve mluví o vědomí své vlastní hodnoty. *„Neboť pravá obřizka jsme my, kteří sloužíme v Duchu Božím, chlubíme se Kristem Ježíšem a nespolehnáme na sebe, ačkoli já bych mohl spoléhat i na sebe. Zdá-li se někomu jinému, že může **spoléhat na sebe**, já tím víc“* (Filipským 3,3-4). Pokračuje výčtem svých úspěchů, které definují jeho vlastní hodnotu (podle přirozených, tělesných měřítek). Po svém dramatickém obrácení si ale Pavel začíná uvědomovat bezcennost a bezvýznamnost všech pozemských symbolů, dodávajících člověku statut a význačnost. *„Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista“* (Filipským 3,7-8).

Božím záměrem je, abychom se menšili... (Watchman Nee)

Nedotčení, nezlomení lidé jsou pro Boha k nevelkému užítku... (J.R. Miller)

Poslední část Pavlovy proměny spočívá v jeho spalující touze žít jen pro Krista a být stále s ním. Otevřeně teď deklaruje svou touhu a horlivost dělat vše, co se líbí Pánu – mít podíl na věcech, které jsou věčné. *„Toužím poznat jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních.“*

Připodobňuji se jeho smrti, zda bych nějak nedospěl ke vzkříšení z mrtvých“ (Filipským 3,10-11). Apoštol plně pochopil důležitost vědomí vlastní postradatelnosti a nasazení života pro Kristovy záměry. Když se naposledy sešel s efezskými staršími, řekl jim: „Avšak v žádném ohledu si necením své duše víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: dosvědčovat evangelium o Boží milosti“ (Skutky 20,24). Pavel se cestou do Jeruzaléma na několik dní zdržel v domě evangelisty Filipa (jednoho z prvních diakonů) v Cesareji. Během té doby prorok Agabus přinesl Pavlovi poselství a sdělil mu, že bude v Jeruzalémě spoután židovskými vůdci a předán do rukou pohanů (Skutky 21,10-12). A Pavlova reakce? „Proč pláčete a trápíte mé srdce? Vždyť já jsem připraven nejen nechat se svázat, ale i umřít v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše“ (Skutky 21,13). Jak zralý duchovní postoj odrážející absolutní vydanost Kristu! Muž, jehož si Bůh mocně použil při zakládání místních církví napříč Malou Asií i v Evropě, který skrze inspiraci Ducha sepsal více než polovinu Nového zákona, se dává Bohu plně k dispozici. „Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale se vší otevřeností, jako vždycky i nyní, bude Kristus zveleben na mém těle, ať životem, ať smrtí. Vždyť žít pro mne znamená Kristus a zemřít zisk“ (Filipským 1,20-21).

ŽIVOTNÍ LEKCE:

Bůh má svůj dokonalý plán pro lidi, které stvořil jako mravní bytosti – každý z nás má v naplňování jeho záměrů svou roli. Je vzrušující si uvědomit, že Stvořitel vesmíru má pro mě konkrétní úkol. Nejsm na světě náhodou. Můj život neběží samospádem ke svému konci, do příští formy existence. Na svou službu Bohu ale potřebuji nahlížet ze správné perspektivy. Je důležité, aby o nás Bůh mohl říci totéž, co o Davidovi: „Nalezl jsem Davida, syna Jišajova, **muže podle mého srdce**, který bude činit všechnu mou vůli“ (Skutky 13,22). Když lidé později na Davida vzpomínali, říkali: „David **sloužil ve své generaci Božímu záměru**“ (Skutky 13,36 – NIV). Pravdou je, že král David nedělal vše úplně dokonale. Sloužil však Bohu kdy, kde a jak Bůh zamýšlel. Myšlenka toho, že jsme nahraditelní a tedy postradatelní, může být pro někoho děsivá. Všechny tyto pocity se však rozplynou ve chvíli, když si před oči postavíme náš konečný cíl. Těžko si budeme naříkat, když víme, že náš věčný příbytek je v nebesích, kde strávíme věčnost v Ježíšově přítomnosti.

Pro Boží dítě není nebe nikdy trestem.

Vždy je slavným povýšením.

Ti, kdo našli své místo na překrásném gobelínu Božího plánu, neznají strach.

V několika posledních lekcích jsme se zaměřovali na SLUŽBU. V příští sérii se posuneme o krok dále. Jako duchovní vedoucí musíme správně rozumět ZODPOVĚDNOSTI DUCHOVNÍCH VEDOUCÍCH. Náš charakter a efektivita jsou poměřovány naším dlouhodobým, konzistentním životem víry v soukromí i na veřejnosti. Boží slovo pracuje v nás a skrze nás. Stručně řečeno, musíme být charakterními a pravověrnými lidmi, a to jak v oblasti teologie, tak i v osobním životě. Žít pro Ježíše od nás vyžaduje to nejlepší!

Jestliže do té doby Ježíš nepřijde, doufám, že se brzy opět společně sejdeme nad dalším vyučováním. Buďte požehnaní ve vaší službě Pánu a JEHO církvi.

Dr. H. Maurice Lednicky slouží již 50 let jako duchovní církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým ředitelem Central Bible College ve Springfieldu v Missouri.

Tento článek byl převzat z publikace: H. Maurice Lednicky *Kingdom Living* (2013). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

PŘEKONÁVÁNÍ PŘEKÁŽEK PŘI EVANGELIZACI

Jeffrey W. Dove

Jako křesťané, žijící ve 21. století, musíme při evangelizaci překonávat řadu překážek. Mnozí ztratili motivaci sdílet svou víru s ostatními. Některé církve a křesťanské vedoucí odradily od evangelizace četné starosti, kterým ve svých sborech čelí. Jsem přesvědčen o tom, že kořenem všech našich překážek při evangelizaci je ve skutečnosti „**neúplné zjevení ohledně věčného stavu lidstva**“. Písmo přináší kompletní zjevení ohledně našeho zaslíbení pro věčnost i věčné reality těch, kteří nepřijmou vykoupení v Kristu.

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní, protože ho uvidíme takového, jaký je.“ (1. Janův 3,2).

„A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud, tak i Kristus, když byl jednou obětován, aby vynesl hříchy mnohých, podruhé se bez hříchu ukáže k záchraně těm, kteří ho očekávají.“ (Židům 9,27-28)

Jestliže opravdově porozumíme tomu, co čeká na věčnosti křesťany a co naopak ty, kdo Krista nepřijmou, získáme hlubší motivaci k oslovování ztracených evangeliem. Kazatelé 18. a 19. století byli uchváteni mocným zjevením toho, že „život je Kristus“, ale zemřít bez něj znamená pro nevěřícího věčnou bolest a muka. Jonathan Edwards kázal o „pavoukovi visícím nad plamenem“. Spurgeon o „pekelném ohni“. Wesley trvale poukazoval na „ztracený stav člověka“, který žije bez Spasitele. Všechny tyto muže pohánělo vpřed zjevení o věčném osudu nespasného lidstva.

Prorok Ezechiel vyslovil velice silné poselství od Hospodina: „*Lidský synu, ustanovil jsem tě strážným... Když řeknu*

o ničemovi: Jistě zemřeš, a ty bys mu nepředal výstrahu a nepromluvil, abys ničemu varoval před jeho ničemnou cestou, abys mu daroval život; onen ničema zemře kvůli své zvrácnosti; jeho krev však vyhledám z tvé ruky. Ale pokud ty bys ničemu varoval a ten ničema by se neodvrátil od své ničemnosti a od své cesty, on pro svou zvrácnost zemře, zatímco ty jsi vysvobodil svou duši“ (Ezechiel 3,17-19).

Jestliže nekážeme o tom, jaký bude věčný osud lidstva, zanedbáváme hlavní smysl naší existence, kvůli němuž nás zde Kristus ponechal a ustanovil svými svědky! Bůh miluje všechny své děti a chce je požehnat věčným životem. Tím největším požehnáním, jaké kdy můžeme někomu dát, je zvěstovat lidem poselství věčného života.

Vyhýbáme se kázání o pekle, protože jsme v zajetí ducha strachu. Bojíme se, že nás lidé odmítnou. Pokud však porozumíme mandátu, který jsme od Boha přijali, plně si uvědomíme podstatu dokonalého zjevení o ztraceném stavu člověka a Boží lásce k němu. Jestliže zemřeme v Kristu, budeme s ním žít po celou věčnost jako synové a dcery živého Boha. Jestliže zemřeme bez Krista, nemůžeme být spaseni a nečeká nás nic jiného, než utrpení a věčné oddělení od Otce. To je neoddiskutovatelné a nepopíratelné zjevení Písma.

Potřebujeme znovu pocítit muka duše stojící před velkým bílým trůnem posledního soudu, ucítit plameny reálného pekla a uslyšet pláč těch, kdo skončili v zatracení a zoufale volají po troše úlevy. Naší primární, základní motivací k získávání ztracených by mělo být poselství verše z Ezechiele: „*Duše, která hřeší, zemře*“ (Ezechiel 18,20).

Když jsem před lety sloužil jako pastor místního sboru, často jsem vyučoval o evangelizaci. Výsledků jsme se ale dočkali teprve poté, co jsem začal s intenzivním vyučováním o evangelizaci v neděli večer. Namísto toho, abych v našich členech vyvolával falešný pocit viny kvůli tomu, že neevangelizují, jednoduše jsem je vedl k tomu, aby si jeden na druhém procvičovali tři principy, které následně uplatní při službě svým nevěřícím bližním.

NAJDĚTE POTŘEBU A NAPLŇTE JI.

Služba lidem z našeho okolí otevírá dveře příležitostí mluvit s nimi o Kristu.

BUDUJTE PŘÁTELSTVÍ.

Navazování skutečných, trvalých přátelství s lidmi v našem okolí skrze společné jídlo a volnočasové aktivity bylo naším neefektivnějším evangelizačním nástrojem.

VYUŽIJTE SÍLU VAŠEHO OSOBNÍHO PŘÍBĚHU.

Sdílení vlastních příběhů o obrácení – nejprve s věřícími – v nás vybudovalo sebejistotu a odvahu sdílet Kristovu moc i s nevěřícími.

Náš sbor se naučil evangelizovat! Bylo neskutečně osvobozující vidět, jak lidé navazují vztahy se svými sousedy a spolupracovníky. Každý z nás dokázal někomu nabídnout opravdové přátelství, které pak přirozeně vyústilo v svědectví o Kristu.

Při evangelizaci potřebujeme překonávat překážky. Půjde nám to však snadněji, jestliže správně porozumíme tomu, co MŮŽEME dělat, namísto toho, abychom se nutili do věcí, které nám jsou proti srsti. Ať nám Bůh pomáhá zasahovat lidi, kteří jsou v našem okolí. Jde skutečně o hodně!

JEFFREY W. DOVE je ředitelem Bible Alliance (Biblické aliance) a mezinárodního vydavatelství Life Publishers při církvi Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri. Čtrnáct let sloužil jako ředitel misie v thajském Bangkoku a byl zodpovědný za misijní práci v šesti zemích jihovýchodní Asie.

Jestliže opravdově porozumíme tomu, co čeká na věčnosti křesťany a co naopak ty, kdo Krista nepřijmou, získáme hlubší motivaci k oslovování ztracených evangeliem.

VIZE, STRUKTURA, PROGRAM ANEB CO PO NÁS ZŮSTANE?

Jason Morrison

Zaměřte se na lidi, ne na programy

Při zakládání nového sboru nebo restrukturalizaci sboru stávajícího se člověku snadno stane, že ztratí ze zřetele ty nejdůležitější věci a začne se zabývat podružnostmi. Často citovaná rada zní začít definicí poslání a vize. To se mnohdy snadněji řekne, než udělá. Hodně lidí se přirozeně vrhne do plánování programů a struktur, které místní církvi umožní být efektivní v naplňování jejího poslání. Jen málo lidí se ale nejprve zastaví, aby se zamysleli nad tím, co oním posláním vlastně je.

Letniční model církve (Church Life) je založen na tom, že hledáme Ježíšovo poslání v Bibli, protože věříme, že Ježíš je při naplňování svého poslání skrze své tělo, kterým je církev, stále aktivní. Jeho poslání zahrnuje jak *Velké pověření* (kázat evangelium a činit učedníky), tak i *největší příkázání* (z celého srdce milovat Boha a milovat naše bližní). Struktury a programy jsou velice důležité. Buď naše poslání napomáhají uvádět do praxe, anebo jeho naplňování naopak brání. Nejsou však nejdůležitějším aspektem naší služby.

Položte si následující otázku: „Co po vás zůstane, až jednou opustíte svou pozici vedoucího?“ (1. Korintským 3,13) Dave Ferguson ve své knize *Hero Maker* (Tvůrce hrdinů) přirovnává církve k sportovním týmům, které netuší, kde mají výsledkovou tabuli. Neudržují na ní správné skóre, protože dokola přepočítávají počet diváků a klubové finance. Popisuje, jak restrukturalizoval svou službu a namísto počtu členů začal počítat, kolik lidí dokáže uvolnit do služby. Píše: „Budovat Boží království znamená přestat počítat lidi, kteří se objeví na mé akci a začít počítat vedoucí, kteří vyjdou do Boží akce.“¹ Až jednou odejdete ze služby, veškeré pečlivě vybudované organizační struktury, prvotřídní moderní programy a služby vašeho sboru může váš nástupce přes noc nahradit jinými. Během roku či dvou na vás mohou lidé dokonce úplně zapomenout a vámi pracně vytvořené programy mohou zmizet ze světa. Jedi-

ná věc, která po vás zůstane, jsou lidé. Koho jste získali pro Krista? Kolik učedníků jste vytrénovali, aby vstoupili do rolí apoštolů, pastorů, učitelů, evangelistů a proroků? To je skutečné ovoce vaší služby. Programy a struktury jsou jen prostředky k dosažení tohoto cíle.

Vyjasnění vize

Dospěli jsme k závěru, že, pokud „**neexistuje strategický plán, jak je pozvednout na další, vyšší úroveň, místní církve jsou nemocné a přestávají růst.**“ Již jsme uvedli, že v námi navrženém letničním modelu církve Bůh definoval naše poslání. Naše cíle spadají do čtyř základních oblastí: milovat Boha (pečovat o duchovní život), milovat druhé lidi (budovat duchovní společenství), činit učedníky (vystrojovat věřící k naplňování Kristova poslání) a kázat evangelium (předávat nespasným lidem Kristovo poselství).

Je-li Kristovo poslání jasné, je vize místní církve zřejmá a jednoduchá. Naši vizí se stává model života církve. Představte si velký most přes řeku. Vaším cílem je dostat všechny lidi z vašeho sboru na druhou stranu. Most má šest jízdnic pruhů. To je šest součástí modelu života církve: *duchovní život, společenství, učednictví, evangelizace, vůdcovství a správcovství*. Vedoucí si musí uvědomit, že chce-li svou církev přimět k tomu, aby se hýbala vpřed, musí se hýbat auta ve všech pruzích. Vedoucí musí určovat jednotlivé cíle zajišťující posuny v každé konkrétní oblasti, která

spoluvytváří poslání církve. „*Strategicky plánované metodické postupy přinášejí konkrétní kroky vedoucí k naplňování našich misijních cílů.*“² Vize nespočívá v konkrétním stylu či programu. Představuje spíše celkové zdraví a růst v každé oblasti. Vedoucí si trvale klade otázku, jakou minimální změnu může sbor udělat, aby lidé zažívali hlubší duchovní život nebo plnohodnotnější společenství? Co změnit, abychom letos vyškolili a uvolnili kýžený počet lidí do služby a vedli je k učednictví? Jak můžeme lépe komunikovat s okolním světem a prohloubit kontakt mezi křesťany

z církve a lidmi mimo ni? Jak docílíme toho, abychom uvolnili další nové vedoucí a jak můžeme zlepšit získávání a správu finančních zdrojů? Naše metody a programy nám pomáhají uskutečňovat naše poslání.

Vedoucí koordinují

To ovšem neznamená, že vedoucí je jakýmsi superhrdinou, který všechno dělá sám. Vedoucí pouze koordinují Boží jednání skrze jeho církev. Oni nepřinášejí život, stejně jako ho nepřinášejí ani programy a struktury. Tvůrcem života je jen Bůh. Úkolem vedoucího je objevovat Boží život a vytvářet struktury, které napomohou tomu, aby se v každé konkrétní oblasti života sboru svobodně projevovala Boží životodárná aktivita. Kvůli tomu potřebuje zdokonalovat své vlastní vůdcovské dovednosti a obratně pracovat jak na svém osobním růstu, tak na růstu služeb, které spravujeme.

Vedoucí někdy zjistí, že od něj Bůh chce, aby do služby uvolnil nové lidi, které by on sám za běžných okolností nepovažoval za vhodné adepty. Bůh si někdy povolá mladíčky, které by – podobně jako Davida – nikdo nevybral, pokud by nepromluvil Hospodin. Nebo si povolá k vedení nějaké služby ženu, stejně jako zvolil Deboru za izraelskou soudkyni nebo vyvolil Ester, aby zachránila národ před genocidou.

Budujte programy okolo Božího poslání

V našich aktivitách a službách žel míváme přirozenou tendenci přesouvat své zaměření z Božího poslání k lidským potřebám. Může se to stát například na modlitebních setkáních sboru, jejichž prvotním cílem je modlit se za Boží vůli pro naše společenství. Pokud si nedáme pozor, postupem času se z nich stane jen setkání nad seznamem sborových modlitebních potřeb a praktických požadavků. Namísto toho, abychom na modlitbách nutili pekelné brány k ústupu a modlili se za záchranu duší před věčným zatracením, modlíme se za bolavá záda naší maminky a dobré výsledky našich dětí v testu, který je čeká ve škole. Naší lidské přirozenosti je vlastní odklánět se od Božího poslání.

Rolí vedoucích je trvale si stavět před oči Boží poslání a klást si otázku, zda jsou jejich programy a struktury nástroji Božího jednání. Pomáhá současná struktura naší služby lidem zažívat Boží blízkost a nově zakoušet jeho lásku? Napomáhá budování duchovního společenství, které přináší povzbuzení a uzdravení? Uspěje nás efektivně komunikovat s okolním světem? Buduje zralé věřící, z kterých se stávají „svaly“ naší církve? Každou strukturu a program, které se odklánějí od Kristova poslání k naplňování lidských potřeb, je třeba přehodnotit.

Kontextualizace metod a struktur

A konečně, naše struktury a metody mohou být sice v souladu s Božím posláním, ale neodpovídat kontextu kultury a společnosti, v níž žijeme. Já jsem se narodil v Severní Americe a držím se letničního učení. Věřím, že Letnice

nejsou stylem, který se hodí jen do jedné kultury. V druhé kapitole Skutků promlouvaly ke všem lidem všech shromážděných kultur. Rád bych letniční vedoucí povzbudil k tomu, aby se rozhodli věnovat pozornost kulturnímu prostředí, ve kterém slouží. Patří to k naší vizi a potřebujeme se v každé oblasti našeho poslání vždy alespoň minimálním způsobem posouvat vpřed. Můžeme si zachovat své tradiční hodnoty, jakými jsou modlitba a duchovní dary, aniž bychom ovšem lpěli na metodách, používaných ranými americkými letničními, jejichž shromáždění trvala tři až čtyři hodiny, kteří pořádali víkendová modlitební setkání a organizovali časté stanové evangelizace a probuzenecká shromáždění. Pokud vedoucí předává příští generaci učení, je velice nebezpečné, pokud ho mladým lidem současně nově nevyloží a neuvede do soudobého kontextu. To je mimořádně důležité zejména v jedinečné situaci dnešní církve, v níž se na jednom místě setkávají lidé tak rozličných generací i kultur.

Pokud neupravíme své metody, dojde k úpadku duchovnosti. To samé lze říci i o nedostatečném vysvětlení a objasnění našich hodnot novým jazykem, odpovídajícím kontextu doby. Potřebujeme si klást otázku, jak můžeme v našem společenství účinně odstranit každou překážku jednání Ducha. Pokud odmítneme kontextualizovat a adaptovat své metody z anglosaského, švédského či finského (ale i ze zastaralého českého) světa, nepochybně to skončí selháním. Bůh touží po tom, aby naše sbory plodily na všech místech, ve všech etnických skupinách a v každé generaci zdravé učedníky. Nalézání vhodných sborových struktur sloužících Božímu životu a aktivitě ve všech vrstvách společnosti je jistě náročný úkol. Věříme však, že Ježíš je hlavou církve. On nám ukazuje, co dělá, a uschopňuje nás k tomu, abychom se k jeho dílu připojovali (Jan 5,19).

Jason Morrison, M.A.C.M se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Mission v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

Poznámky:

¹Dave FERGUSON a Warren BIRD: Hero maker: five essential practices for leaders to multiply leaders (Tvůrce hrdinů: pět základních návyků vedoucích, kteří plodí další vedoucí), Grand Rapids, Zondervan, [2018], str. 155.

²Wayne a Sherry LEE: The Church Life Model: a Biblical Pattern for the Spirit-filled Church (Model života církve: biblický vzor Duchem naplněné církve), Lake Mary, Fla., Creation House, 2011, ISBN 9781616386023.

Magazín praktické letniční teologie
Jaro 2019 | Ženy ve službě

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

Vydává:
Apoštolská církev
Polní 1105/15
737 01 Český Těšín
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@apostolskacirkev.cz.

Vybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.